

Dorothy Eaton Wattsová

Dobrodružství s Bohem

Přednášky modlitebního týdne mládeže 2004

O autorce

Dorothy Eaton Wattsová je autorka 25 knih. Byla učitelkou na základní a střední škole v Indii. V současné době pracuje na sekretariátu Jihoazijské divize v Hosur, Tamil Nadu v Indii. Přednášela na mnoha stanových shromážděních, setkáních žen a kongresech mládeže ve 27 zemích světa. Její oblíbená témata jsou: Jak budovat lepší vztahy, Jak být úspěšný, Jak rozvíjet osobní duchovní život. Dlouhou dobu pracovala v Indii jako misionářka, kde v blízkosti města Bangalore založila sirotčinec.

Její manžel, kazatel D. Ronald Watts, je předsedou Jihoazijské divize. Oba rádi pracují s mládeží a všestranně ji podporují. Pán Bůh požehnal jejich mnohaletou misionářskou službu. Mají tři děti a pět vnoučat. Život Dorothy Eaton Wattsové vůbec nebyl nudný, protože ten, kdo svůj život odevzdá do služby Bohu, prožívá jedno dobrodružství za druhým.

Přednášky tohoto modlitebního týdne přinášejí skutečné životní příběhy mladých lidí jako jsme my. Lidí, kteří nechtěli promarnit své mládí v neustálé nudě, ale nabrali odvahu a rozhodli se pro dobrodružství s Ježíšem. Věříme, že i vás budou jejich příběhy motivovat k tomu, abyste udělali ten odvážný a rozhodující krok vpřed.

*Za oddělení mládeže
Stano Bielik, Alan Chlebek, Petr Adame*

Sobota

Bůh tě stvořil, protože má s tebou plán

Objevil jsi tajemství úspěšného života? Víš, proč ses narodil? Znáš smysl své existence?

„Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“ (Ef 2,10 ČEP)

Tento verš říká, že ty i já jsme stvoření s určitým záměrem. Bůh nás stvořil a má s námi plán. Chce, abys byl šťastný. Nejsi tu náhodou. Jsi něco víc než jen důsledek spojení vajíčka a spermie. Tvůj život má smysl a cíl. Bůh tě stvořil, protože má s tebou plán. Jaký?

„Jsme zajisté jeho dílo, jsouce stvoření v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili.“ (Ef 2,10 PBK)

„Jsme přece jeho dílo, stvoření k tomu, abychom byli schopni konat dobré skutky. Bůh je předem připravil, abychom je pak ve svém životě uskutečňovali.“ (Ef 2,10 Petřů)

Pro jaký směr a cíl ses v životě rozhodl? Je totožný s plánem, který má s tebou Bůh?

Chci se s vámi podělit o životní příběhy tří mladých lidí, kteří

zjistili, jaký plán s nimi Bůh má.

Amanda Smithová

Amanda Smithová se narodila na počátku 19. století v černošské rodině, kde bylo 13 členů. Všichni byli otroci. Provadala se velmi mladá. Několik jejích dětí zemřelo jen proto, že byli příliš chudí. Její první manžel také zemřel a druhé manželství jí přineslo velké zklamání.

Přestože se nacházela v zoufalé situaci, Amanda pochopila Boží plán pro její život. I v těchto velmi nepříznivých okolnostech se stala misionářkou a zvěstovala evangelium v Anglii, Indii, Africe i v jiných částech světa.

Jedna ze známých osobností tehdejšího světa o Amandě Smithové řekla: „Amanda je křesťankou nejvyššího stupně. Je to skromná a důvěřující Boží dítě. Mezi ženami současnosti bychom nenašli takovou, která by jí byla rovna.“ Jistý kazatel, který ji velmi dobře znal, o ní řekl: „Je Božím obrazem vytesaným do ebenového dřeva.“

Jednou měla zpívat před obecenstvem bohatých a vysoce

postavených lidí. V zákulisí si najednou uvědomila, že je pouhou pradenou se dvěma roky vzdělání, a celá se roztrásla.

Jak mohu vyjít na pódium a zpívat před tolika bohatými lidmi? pomyslela si. Potom si ale vzpomněla, že úspěch se v životě nehodnotí podle postavení, moci, vlivu a množství peněz, ale podle toho, jak člověk využije dary, které mu Bůh dal. Její úspěch přece nezávisí na postavení, jaké ve světě získá, ale na tom, jaké postavení má u Krista.

Amanda si tehdy řekla: *Patřím do Božího království. Zním se s Králem králů. Moje velká nebeská rodina mě zná lépe a rozumí mi víc než ta pozemská.*

Amanda se zhluboka nadechla a vyšla na pódium. Ve světle reflektorů stála vzpřímeně a chválila Boha za vše, čím ji obdaroval. Když koncert skončil, zazněl obrovský aplaus.

Od toho dne se Amandě Smithové začaly otevírat nové příležitosti. Využila každou, kterou jí Bůh dal do cesty. Snažila se co nejlépe využít vlohy, kterými ji Bůh obdaroval. Amanda toho dne dospěla k bodu, ke kterému musí dojít všichni úspěšní mladí lidé – uvědomila si svou vlastní hodnotu. V těch několika okamžicích, když se trásla v zákulisí, pochopila, jakou cenu má v Kristu – je někým jedinečným, je stvořena k Božímu obrazu, vykoupena Ježíšovou smrtí na kříži a má poslání – splnit úkol,

který nikdo jiný nemůže splnit. Toho dne Amanda prožila zkušenost s biblickým veršem, který jsme četli na začátku. Pochopila, co to znamená, že jsme „v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky...“ (Ef 2,10) Uvědomila si, že je „někdo“ – je Boží dítě, stvořené k jeho obrazu s určitým záměrem.

„...Hospodin mě povolal z života mateřského; od nitra mé matky připomínal moje jméno.“ (Iz 49,1)

„Tys to byl, kdo utvořil mé ledví, v životě mé matky jsi mě utkal... Tobě nezůstala skryta jediná z mých kostí, když jsem byl v skrytosti tvořen a hněten v nejhlubších útrobach země. Tvé oči mě viděly v zárodku, všechno bylo zapsáno v tvé knize...“ (Ž 139,13-16)

Jsi jedinečný! Zformovala tě Boží ruka v matčině životě. Bůh tě stvořil, protože má s tebou plán. Máš vystoupit na jevišti vesmíru právě v této epoše dějin země. Seznámit se s tímto plánem a sladit s ním svůj život – to je pravé štěstí.

Když jsi byl ještě pouhou mikroskopickou buňkou, Bůh zastavil tvoji DNA a seřadil tvoje geny a chromozomy tak, abys byl jedinečnou osobností. (DNA je nositelem genetické informace, která obsahuje soubor všech dědičných vlastností jednotlivce.) Mezi více než 6 miliardami lidí, žijících na planetě Zemi, není nikdo další takový, jako

jsi ty. Nikdo nemá totožný otisk prstu, stejný hlas, stejnou tvář a kombinaci schopností a vlastností, jako máš ty. Nikdo jiný nemůže splnit poslání, které Bůh svěřil právě tobě.

„(Kristus) každému dává určitý úkol, protože každý má v Božím plánu své místo... Jako je jisté, že v nebi máme připravené místo, stejně tak je jisté i to, že na zemi nám Pán určil pole působnosti.“ (KP 258; COL 327)

Albert Schweitzer

Albert Schweitzer je další mladý člověk, který našel štěstí, když pochopil, jaký s ním má Bůh plán. Albertovi bylo tehdy 21 let. Toho rána jej vzbudil zpěv ptáků v zahradě. Bydlel v městě Gunsbach v Německu. Otevřeným oknem k němu pronikaly hřejivé sluneční paprsky.

To je krása! pomyslel si Albert a zadíval se na špičatou věž kostela a krásnou přírodu kolem. *Proč se mi daří tak dobře, když druzí žijí v takové bídě? Kolik vlastně stojí štěstí? To, co mám, určitě nemá sloužit jen mně.*

Nějakou dobu Albert zápasil s podobnými myšlenkami. Zdálo se mu nepochopitelné, že on by se měl mít tak dobře, zatímco mnozí zápasí s tolika starostmi a trápením.

Albert zavřel oči a opakoval si verš, o kterém přemýšlel už několik měsíců: „Neboť kdo by

chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mě a pro evangelium, zachrání jej.“ (Mk 8,35)

Snažil se přijít na to, co tento verš znamená pro něj osobně.

Najednou jej něco napadlo. *Musím dát sám sebe do služeb lidstva. Nejen o tom mluvit, nejen kázat, ale něco udělat. Musím zjevovat Kristovu lásku tak, že budu mírnit utrpení druhých.* V té chvíli pochopil, proč se narodil. Albertovi se trochu rozbušilo srdce, když dal vážný slib: *Do třiceti let budu studovat vědu a umění. Potom zasvětim svůj život službám lidstvu.*

Jeho rodina a přátelé nemohli uvěřit, když o devět let později (bylo mu tehdy právě 30 roků) odstoupil z funkce ředitele St. Thomas College of Theology a zapsal se na studium medicíny. Chtěl se připravit, aby mohl odejít do Afriky jako lékař. V životě dokázal opravdu mnoho. Stal se mezinárodně uznávaným filozofem, hudebníkem, knězem a spisovatelem. „Nikdo v celé Evropě nezahraje Bacha jako ty,“ domlouvali mu přátelé. „Tvoje koncerty jsou všude žádané. Snad se toho všeho nechceš jen tak vzdát?!“

Albert byl ale přesvědčený o tom, že Bůh má s jeho životem jiný záměr. Osm roků studoval medicínu. Potom jako lékař-misionář odešel do Libérie, francouzské kolonie v rovníkové Africe (nyní Gabon). Jeho první

ordinací v džungli byla malá místnost, která předtím sloužila jako kurník.

Za to, co vykonal pro malomocné Afričany, dostal Nobelovu cenu míru. Anglická královna Alžběta II. mu udělila nejvyšší státní vyznamenání. Bůh měl plán s Albertem Schweitzerem a má ho i s tebou. Možná to nebude velká sláva, dokonce ani nezískáš moc peněz, protože Boží myšlenky a plány jsou jiné než ty naše. „Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodínův. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše.“ (Iz 55,8.9)

„Boží ideál pro jeho děti sahá výše než nejvyšší myšlenky člověka.“ (MYP 40) Bůh má s tebou plán, který je mnohem vznešenější než to, o čem možná jen sníš. Určil ti docela konkrétní místo. Podobně jako Albert Schweitzer, i ty najdeš pravé štěstí a úspěch tehdy, když plně využiješ svůj potenciál v Kristu Ježíši a splníš záměr, který s tebou Bůh má.

Ida Scudderová

Ida Scudderová si předtím, než jí Bůh ukázal, jaký s ní má plán, představovala svůj život úplně jinak. Stalo se to jedné noci o prázdninách, když byla na návštěvě u rodičů, kteří pracovali jako misionáři v Indii. Byla

téměř půlnoc, když slyšela, že někdo klepe na dveře jejího pokoje.

„Co potřebujete?“ zeptala se. „Mohu vám nějak pomoci?“ Světlo olejové lampy ozářilo strnulý výraz tváře jednoho z vedoucích představitelů města.

„Ach, ano! Potřebuji, abys šla hned k mé manželce a pomohla jí. Je to velmi milé děvče. Je jí teprve 14 let. Umírá při porodu. Přišla jsi z Ameriky, tak si myslím, že bys jí mohla pomoci.“

„Je mi to moc líto!“ odpověděla soucitně tomu mladému muži. „Pošlu k vám mého otce. On je lékař.“

„Ne! Nikdy!“ vykřikl zoufalý manžel. „Žádný muž kromě jejich nejbližších příbuzných moji ženu neviděl. Musíš přijít ty!“

„Ale já nejsem lékařka, dokonce ani ošetřovatelka. Nevím, jak jí pomoci. Určitě mi dovolíš, abych zavolala otce. On tvé ženě zachrání život.“

„Ne!“ trval na svém mladý muž. „To je nemožné! Tak půjdeš se mnou?“

Ida jen nesouhlasně zavrtěla hlavou. Mladý muž se otočil a ztratil se ve tmě. Do rána za ní přišli ještě dva další muži se stejnou prosbou – i těmto zoufalým mužům musela říci, že ona jim neumí pomoci. Potom sledovala, jak odcházejí do tmy, za svými mladými ženami, bez lékařské pomoci – jen proto, že jim jejich náboženské přesvědčení nedovoluje, aby muž – lé-

kař přišel za jejich manželkou a pomohl jí. Ráno se pak dozvěděla, že všechny tři mladé ženy zemřely. Toho rána, ještě před snídaní, vešla Ida do ložnice rodičů a prohlásila: „Pojeďu do Ameriky. Budu studovat medicínu a stanu se lékařkou. Potom se vrátím a budu pomáhat indickým ženám.“ Ida Scudderová pochopila, že Bůh chce, aby odpověděla na tuto naléhavou potřebu.

Ida vystudovala medicínu a vrátila se do Indie. Dnešní Vellore Christian Medical College stojí jako památka na tuto mladou ženu, která pochopila, jaký záměr s ní Bůh má, a zasvětila tomu svůj život. Na této škole studují tisíce lékařů a zdravotních sester. Potom odcházejí, aby splnili záměr, který s nimi Bůh má.

Bůh měl plán s Idou Scudderovou. K službě ji povolal uprostřed tmavé noci. Bůh má plán i s tebou. Možná jej objevíš právě v tomto modlitebním týdnu. Až jej objevíš, modlím se za tebe, abys měl, podobně jako Amanda, Albert a Ida, odvahu vzdát se svého pohodlí a vykročit; být tím, čím tě chce Bůh mít, a jít tam, kam tě pošle.

„Povstaň, rozjasni se, protože ti vzešlo světlo, vzešla nad tebou Hospodinova sláva. Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva. K tvému světlu přijdou

pronárody a králové k jasu, jenž nad tebou vzejde.“ (Iz 60,1-3)

Vím, že citované verše mluví o Ježíši Kristu, který je světlem světa. Ale věřím, že se vztahují i na jeho následovníky – mladé lidi, kteří mají být rovněž „světlem světa“. (Mt 5,14)

Máš před sebou úspěch a štěstí! Jevišťe života je připraveno. Obecenstvo už sedí v hledišti. Světla zhasla. Opona dějin se zvedla. A tam, uprostřed jeviště stojí ty. Reflektory osudu svítí přímo na tebe. Jsi připraven vystoupit na jeviště života a hrát roli, kterou ti Bůh už od narození určil? Jsi připraven objevit Boží plán pro svůj život? Jsi ochoten udělat maximum pro to, abys splnil záměr, který má Bůh s tvým životem?

Bůh očekává, že v dramatu posledních dnů dějin této země sehraješ zvláštní úlohu. Určil, aby ses narodil právě v této době. Modlím se, abys v průběhu tohoto týdne objevil, jaký plán má Bůh s tebou, měl odvahu vykročit a v životě ho naplnit.

Prostuduj

Ef 2,8-10

Mt 7,7

Iz 30,21

Přemýšlej

Zamysli se nad životními příběhy těchto biblických postav: Mojžíš, Gedeon, Marie, Ester,

Daniel, Pavel. Mohou ti jejich zkušenosti pomoci při hledání Božího plánu pro tvůj život?

Diskutuj

Co myslíš, které z následujících symbolů nejlépe vystihují myšlenku, že Bůh má s tvým životem určitý záměr? Automapa, rozvrh hodin, stříh na šaty, projekt, návod k použití. Vysvětli proč.

Jakou sílu v sobě ukrývají rozhodnutí? Musí člověk přijmout plán, který s ním Bůh má? Co se

stane, pokud jej nepřijme? Jaká změna může nastat v jeho životě, jestliže jej přijme?

Udělej něco

Až budeš večer docela sám, zamysli se, jaký plán má Bůh s tebou. Chtěl bys ho poznat? Pokud sebereš dostatek odvahy, zkus jej na modlitbě poprosit, aby ti ho pomohl objevit. Možná právě tato chvíle změni směr tvého života.

Neděle

Boží dítě

Občanský průkaz, cestovní pas, rodný list – to jsou moje doklady totožnosti. Je tam uvedeno moje jméno a datum narození. Je to doklad o tom, kdo jsem. V rodném listě jsou uvedena jména mých rodičů a místo narození. To ale nejsou všechny údaje o mně.

Mám ještě jeden doklad totožnosti – nebeský průkaz, ve kterém jsou údaje o mém duchovním narození. „...Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží. ... Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že

jsem ti řekl: Musíte se znovu narodit.“ (J 3,5-7)

Datum mého duchovního narození je den, kdy jsem přijala Ježíše za svého osobního Spasitele. Vzpomínáš na tento den? Někteří z vás jej možná mají ještě před sebou. Může se to stát v tomto týdnu, dokonce možná už dnes. Ve chvíli, kdy Bohu řekneš, že se mu úplně odevzdáváš, vztáhne k tobě ruku a prohlásí, že mu patříš a že jsi jeho vlastnictvím.

Když ses narodil, rodiče ti dali jméno. Některým se možná jejich jméno líbí víc, některým méně. Moje jméno mě však ne-

opravňuje ke vstupu do nebe. (Sk 4,12)

Když jsem se narodila podruhé, přijal mne Ježíš do své rodiny. Dal mi jakoby svoje „příjmení“, které mi umožňuje vstoupit do věčnosti. Byla jsem adoptována do Boží rodiny. Mám občanství jeho země. Můj Otec to všechno udělal z lásky a milosti, protože chce, abych celou věčnost prožila u něj doma.

„Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi.“ (1 J 3,1) „Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny...“ (Ef 1,5)

Hned od počátku chtěl Bůh, aby ses stal jeho synem, jeho dcerou. Chtěl, aby ses připojil k jeho rodině, přijal jeho „příjmení“ a měl radost z jeho hojnosti a požehnání věčnosti. To, co Ježíš vykonal na kříži, ti umožňuje získat novou totožnost, nové jméno, nový život a novou rodinu.

Jednoho dne, který brzy nastane, přijdeme všichni k hranicím věčnosti. Budeme stát před branami nového Jeruzaléma, v zóně přistěhovalců. Až mne Bůh zavolá do kanceláře s označením „Odbor přistěhovalců“, směle vstoupím dovnitř a odevzdám mu své doklady, aby je zkontroloval.

Nemusím mít žádné obavy ani strach. Nemůže se stát, že poté,

co zadá moje číslo do počítače, ten mu oznámí, že můj záznam je prázdný. V Knize života je uvedeno: ..... (moje jméno), syn/dcera Boží, přijatá, její hříchy byly odpuštěny. Potom moje doklady potvrdí razítkem nového Jeruzaléma. Nakonec se na mne podívá a s úsměvem na tváři mi řekne: „Vítám tě doma, synu/dcero. Vítej doma!“

Jak se vlastně stáváme Božími syny a dcerami? Jak si můžeme být každého dne jisti, že patříme Bohu a že až opět přijde, vezme nás do nebe? Podělím se s vámi o životní příběhy tří mladých lidí, které vyprávějí o tom, jak tuto jistotu našli.

Charles Spurgeon

Charlesův otec byl knězem a také jeho matka byla velmi zbožná žena. Přesto ale Charles nevěděl, jak se setkat s Ježíšem. Pozorně poslouchal, když otec kázal o tom, že všem lidem je určeno zemřít v ohnivém jezeře. Bůh se však ve svém milosrdenství nad některými lidmi slitoval a vybral si je, aby byli zachráněni. Pro ostatní však neexistuje žádná naděje. Už jako teenager si Charles uvědomil svou velkou hříšnost. Celé noci nespál. Děsila ho myšlenka, že Bůh si ho nemusí vybrat a on nebude spasen.

Ve snaze najít pokoj navštěvoval Charles v průběhu dalších čtyř let každý kostel ve městě. Byl

ochoten udělat cokoliv, aby mu Bůh odpustil. Vyslechl několik kázání o zákoně a praktickém křesťanském životě, setkal se s několika zbožnými muži, ale přesto se mu nepodařilo zjistit, jak může být člověk spasen.

Jednoho zasněženého rána se Charles vydal do kostela. Silný studený vítr mu vhněl do tváří chomáče sněhu. „V této strašné fujavici se nikam nedostanu,“ řekl si, „musím se někde schovat.“ Zabočil do vedlejší uličky a spatřil zavátou tabuli, kterou pokyvoval vítr. Byl na ní nápis: „Církev metodistická, Artillery Street“. Otevřel dveře a vešel dovnitř.

V modlitebně sedělo asi dvánáct lidí, kteří se tu ukryli před nepřízní počasí. Charles se posadil do poslední lavice. Protože kazatel nepřicházel, začal kázat jeden z členů, obuvník.

Co nám může tento obyčejný člověk říci? divil se Charles. *Jestliže mi cestu ke spasení nedokážou ukázat kazatelé, kteří studovali na vysoké škole, co mě může naučit tento hlupák?*

Když začal mluvit, Charles se více přikrčil. Musel se moc přemáhat, aby to vydržel poslouchat, protože řečnickova gramatika byla ubohá. Když četl verš Iz 45,22, neuměl jednotlivá slova ani správně vyslovit.

„Moji drazí přátelé, tento text je ve skutečnosti velice jednoduchý. Radí nám, abychom obrátili svou pozornost k Bohu.

To znamená, abychom se na něj dívali,“ začal obuvník. „K tomu, abychom se na někoho dívali, nemusíme vynaložit žádnou námahu. Nemusíme přitom zvednout nohu, nemusíme ani prstem pohnout. Stačí se dívat. Člověk nemusí studovat na vysoké škole, aby se naučil dívat.“ Z některých lavic zazněl smích. Dokonce i Charles se musel usmát nad jednoduchostí a pravdivostí toho, co tento muž řekl. „Člověk se nemusí dožít sta let, aby se mohl dívat,“ pokračoval muž. „Dívat se dokáže každý, i malé dítě.“

Charles souhlasně přikyvoval. Byl zvědavý, co tento obuvník poví dále. Muž zvedl Bibli a ukázal na verš. „Tento verš říká: ‚Dívejte se na mne!‘ Mnozí z vás se určitě dívají na sebe. Nedělejte to. V sobě určitě nikdy žádnou útěchu a pokoj nenajdete. Ježíš Kristus říká: ‚Hleďte na mne!‘“ Asi po deseti minutách končil obuvník své kázání výzvou. Podíval se do zadní lavice, přímo na Charlese, a zvolal: „Mladý muži, vypadáš velmi utrápeně a nešťastně!“ Charles nebyl zvyklý na to, aby nějaký kazatel reagoval na to, jak vypadá. Obuvník pokračoval: „A budeš nešťastný, dokud neuděláš to, co ti tento verš radí. Jestliže ale jeho radu poslechněš, budeš zachráněn. Mladý muži, dívej se na Ježíše Krista a budeš spasen. Dívej se na něj stále, stále a stále!“

Tehdy se Charles zadíval na Ježíše a z beder mu spadlo těžké břemeno jeho hříchů. Cestou domů téměř nevnímal chlad a vítr, protože u srdce cítil teplo evangelia. Jeho nitro bylo naplněno takovou radostí, že se mu chtělo zpívat a poskakovat. Měl touhu říci každému, koho potkal, o tom, co právě našel. V květnu téhož roku byl Charles pokřtěn v řece Lark, nedaleko svého domova. Stal se kazatelem. Rozhodl se, že v každém svém kázání bude tak jasně a jednoduše mluvit o tom, jak může být člověk spasen, jako to udělal chudý obuvník toho zasněženého rána.

Teprve tehdy, když se Charles přestal dívat na sebe a začal hledět na Ježíše, našel záchranu.

Na koho se díváš? Pokud na sebe, určitě jsi znechucen tím, co vidíš. Dívej se na Ježíše, který zemřel na Golgotě, aby tě zachránil od tvých hříchů. Dívej se na Ježíše. On je tvá naděje.

Ellen Harmonová

Když měl William Miller v Portlandu, stát Maine, sérii přednášek o druhém příchodu Ježíše Krista, bylo Ellen Harmonové 12 let. U lidí různých denominací docházelo k duchovnímu probuzení. Miller kladl velký důraz na biblická proroctví, čímž upoutal celé zástupy lidí. Vyzýval hříšníky, aby přišli kupředu, okusili radost z odpuštění svých hříchů

a stali se Božími dětmi. Spolu s mnoha dalšími přišla dopředu i Ellen. Nenašla však pokoj, po kterém tak moc toužila. Cítila, že není dost dobrá, aby mohla vstoupit do nebe. Celé dlouhé měsíce tápala ve tmě a nejistotě.

Potom se v létě společně s rodiči vydala do Butonu, kde se konalo metodistické stanové shromáždění. Byla rozhodnutá, že na tomto shromáždění bude Boha hledat z celého srdce, aby zjistila, jestli jí mohou být její hříchy odpuštěny.

Byla velmi povzbuzena, když slyšela, že kazatel bude mluvit na text Est 4,16: „...A potom půjdu ke králi, i když to není v souladu se zákonem. Mám-li zahynout, zahynu.“

Kazatel mluvil k těm, kteří se zmítali mezi strachem a nadějí. Řekl: „Toužíte se zbavit břemena svých hříchů a okusit Ježíšovu odpouštějící lásku. A přece se bojíte, že se vám to nikdy nepodaří. Proto vás vyzývám, abyste se odevzdali Bohu a neváhali důvěřovat jeho milosrdenství. Podobně, jako když král Xerxes vztáhl k Ester znamení své přízně, i vy zjistíte, že milostivý Spasitel je připraven vztáhnout k vám žezlo svého milosrdenství. Potřebujete jen vztáhnout ruku víry a dotknout se žezla jeho milosti.“

Na základě tohoto biblického poselství Ellen jasně pochopila, že má naději. Pochopila, co

musí udělat, aby byla spasená. Po kázání vystoupila dopředu, protože velmi toužila po odpuštění. Spolu s ostatními sklonila hlavu a ve svém srdci volala: „Pomoz mi, Ježíši, zachraň mne; jinak zahynu.“

Náhle se jí zdálo, jakoby z ní někdo snal její těžké břemeno. V srdci pocítila nesmírnou radost. Měla pocit, že Ježíš stojí vedle ní. Získala pokoj a jistotu. Jedna sestra přišla za ní a zeptala se jí: „Drahé dítě, našla jsi Ježíše?“ Ellen zřejmě odpověděla ‚ano‘, protože sestra reagovala slovy: „Skutečně, vidím ti to na tváři!“

Ellen byla nesmírně šťastná, že jí Ježíš požehnal a odpustil jí všechny hříchy. Poprvé v životě si uvědomila, že je Boží dcerou. Je zachráněná jeho milostí a adoptovaná do jeho rodiny.

Cestou domů měla hlavu plnou krásných a radostných myšlenek. Všechno kolem jí připadalo úplně jiné. Slunce svítilo jasněji. Stromy a tráva měly svěžejší zeleň a obloha byla nějak více modrá než jindy. Ptáci zpívali krásněji než kdykoliv předtím.

Jak moc mě nebeský Otec miluje! Přijal mě za své dítě. Mohu se nazývat Boží dcerou! myslela si Ellen.

Hudson Taylor

Protože Hudson Taylor bylo slabé a neduživé dítě, do školy chodil jen velmi krátce. Učil

se většinou doma. Čtení Bible a modlitba byly neodmyslitelnou součástí jejich rodinného života. Jeho otec byl lékárník a laický kazatel metodistů.

Když bylo Hudsonovi 15 let, začal pracovat jako bankovní úředník v místní firmě, která měla velmi dobrou pověst. Jeden starší kolega, volnomyšlenkář, se vysmíval jeho zastaralým náboženským názorům. Snažil se jej přimět k tomu, aby začal pochybovat o autoritě Bible a o křesťanské víře.

Hudsona kolegovy myšlenky skutečně zaujaly a zmocnily se ho pochybnosti. Znepokojení rodiče se za něj začali vroucně modlit. Po devíti měsících práce v bance dostal oční zánět a musel odtud odejít. Vrátil se domů a pracoval s otcem v lékárně.

Jednoho červnového dne byl doma sám a nudil se. Otec byl v práci a matka se zdržela u přátel. Napadlo jej, že by si mohl něco přečíst. Začal si prohlížet otcovu knihovnu. Objevil tam nějaké časopisy. Hudson se pousmál, když si vybíral, který z nich si přečte.

Příběhy bývají většinou zajímavé. Pomyslel si. Příběhy si přečtu a ponaučení, která bývají vždy na konci, přeskočím.

Vůbec si neuvědomil, že ponaučení je vlastně skryto v samotném příběhu.

Vzal si časopis do stodoly, vylezl na seno, pohodlně se usadil a začal číst. Příběh vyprávěl

o horníkovi, který prožíval velkou úzkost, protože si myslel, že mu jeho hříchy brání přijít k Ježíši. Navštívili jej přátelé a ujišťovali jej, že Kristus mu odpustil už tehdy, když hříchy všech vnesl na golgotský kříž. Nešťastný horník zvolal: „To znamená, že můj problém je vyřešený! Mé hříchy jsou odpuštěny!“

Tato slova se Hudsona velmi silně dotkla. V hlavě mu neustále zněla Ježíšova poslední slova, která pronesl na kříži: „Dokonáno jest.“ Když si uvědomil, že Ježíš Kristus na kříži dokončil dílo, které konal pro něj, Hudsona Taylora, jakoby jeho nitro zalilo prudké světlo. „Nic nemohu udělat pro to, abych byl lepší. Potřebuji se jen spolehnout na to, co Kristus pro mne udělal. Moje hříchy jsou už odpuštěny. Všechno, co musím vykonat, je litovat jich a věřit.“ A tam, kde zrovna stál, padl na kolena a přijal Ježíše za svého Spasitele.

Ve chvíli, když v pokání padl na kolena, uvědomil si Hudson, že je Božím dítětem. Pochopil, že Ježíš Kristus už udělal všechno, co bylo pro jeho spasení nezbytné.

Po nějaké době odjel Hudson Taylor do Číny, aby tam zvěstoval dobrou zprávu o tom, že všechno, co musíme udělat pro to, abychom se stali Božími dětmi, je litovat svých hříchů a přijmout Ježíše Krista i to, co pro nás udělal na kříži.

Příběhy Charlese, Ellen a Hudsona vyprávějí o tom, jak se podruhé narodit, jak se stát Božím synem a dcerou. Pokud nemáš jistotu spasení, můžeš ji získat v této chvíli. Nemusíš udělat nic výjimečného. Stačí přijmout to, co Ježíš pro tebe na kříži udělal. Řekneš dnes Ježíši své „ANO“?

Prostuduj

1 J 3,1

Přemýšlej

Co říkají následující biblické příběhy o tom, jak můžeme být spasení?

Sk 16,25-31

L 19,1-10

L 15

L 23,39-43

Diskutuj

Charles Spurgeon a Ellen Harmonová se setkali s Ježíšem po kázání; Hudson Taylor tehdy, když v ústraní četl časopis. Jistě i někteří z vás jste už prožili setkání s Ježíšem. Jakým způsobem se to stalo? Co ovlivnilo vaše rozhodnutí pro Krista?

Udělej něco

Připrav si čtyři barevné papíry: zlatý, bílý, černý a červený. Kterou barvu bys přiřadil k následujícím textům, abys jejich pomocí

někomu názorně vysvětlil, jak se může stát Božím dítětem?

Ef 1,7

Žd 9,22

1 Pt 1,19

1 J 1,7

1J 1,9

Iz 1,18

Jr 17,9

Ř 3,23

Zj 21,22

J 14,1-3

Pondělí

Jsme bezpodmínečně milováni

Bůh nám dal fantastický dar milosti. Boží milost je nekonečná. Je větší než všechny naše hříchy. Boží milost nám otevírá nebe. Milost je vlastně projevem úžasné Boží lásky.

Milost jako láska, která zachraňuje

Marie byla vzdorovitá mladá dívka z Ekvádoru. Pocházela z velké, bohaté a vlivné rodiny. Nejprve utekla z církevní školy a potom i z domu. Dostala se mezi komunisty, kteří jí pomáhali. V průběhu několika let se třikrát vdala a třikrát rozvedla. Stala se jednou z vůdčích osobností strany a organizovala studentské demonstrace.

Po čase jí zemřela matka, která byla ve své církvi významnou osobností. Pochovat ji přišel sám biskup. Na pohřbu byla přítomna i Marie. Otevřeně se mu však vysmívala. Obracela v po-

směch všechno, co mohla. Stála vedle rakve své matky a dělala si z biskupa žerty.

I když se v ní ozývalo svědomí, nic si z toho nedělala. Avšak výčitky svědomí byly stále silnější. *Jak jsem se mohla na pohřbu své matky tak zesměšnit? Jak jsem mohla klesnout tak hluboko?*

Pocit viny byl stále větší. V noci nemohla spát. Svědomí ji obviňovalo, že zneuctila svou matku, církev, Boha. Pokaždé ho však umlčela slovy: „Marie, vždyť nevěříš, že Bůh existuje. Tak proč se zbytečně trápíš?“

Pocity viny se ale nedaly umlčet. Rozhodla se proto, že se někomu svěří. Dohodla si setkání s pastorem Luisem Palauem.

Marie kouřila jednu cigaretu za druhou. Když promluvila, její hlas byl plný nenávisti. „Vy, kazatelé a kněží, vy jste jedna velká banda zlodějů, podvodníků a darebáků! Neděláte nic

jiného, než že balamutíte lidi! Nejde vám o nic jiného než o peníze!“

Dvacet minut chrlila jednu nádobku za druhou, křičela, obviňovala, kritizovala a urážela. Když přestala, zeptal se jí Palau: „Co pro vás mohu udělat? Jak vám mohu pomoci?“

Marie vyndala cigaretu z úst a chvíli na něj překvapeně zírala. Potom se rozplakala. Když se utišila, řekla mírnějším tónem: „Víte, za 38 let mého života jste první člověk, který se mě zeptal, jak mi může pomoci. Doposud jsem pouze já musela pomáhat jiným.“

„Jak se jmenujete?“ zeptal se Palau.

„Mari Benitez-Perez. Jsem tajemnicí komunistické strany Ekvádoru. Jsem marxistka a materialistka. Nevěřím v Boha.“

A potom začala další záplava urážek kazatelů, kněží a církve. Když jí došla slova, začala vyprávět detaily ze svého života. Trvalo to tři hodiny. Nakonec řekla: „Předpokládejme, že Bůh existuje. Nechci říci, že existuje, protože tomu nevěřím. Jen předpokládejme, že existuje. Kdyby tedy existoval, čemuž ale nevěřím, myslíte si, že by dokázal přijmout takovou ženu, jako jsem já?“

Palau otevřel Bibli a našel verš Žd 10,17. Podal ji Marii, aby si verš přečetla.

„Ale já Bibli nevěřím,“ odpověděla.

„To už jsi mi říkala, Marie,“ řekl pastor. „My jen předpokládáme, že Bůh je. Zkusme předpokládat i to, že Bible je jeho slovo. Bůh říká: „...na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu.““

„Ale já jsem byla třikrát vdaná a vyspala jsem se s mnoha ženatými muži.“

Palau odpověděl: „Na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu.“

„Vedla jsem studentské vzpoury, kde umírali lidé.“

„Na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu.“

Marie vyznávala svoje hříchy dále a dále. Pastor Palau 17krát zopakoval verš: „Na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu.“

Nakonec zmlkla. Po chvíli tiše dodala: „Pokud by mi mohl odpustit a změnit mě, byl by to největší zázrak na světě. Ale to nedokáže.“

„Pozvi jej do svého života a zkus to s ním. Uvidíš, jestli se něco stane, nebo ne.“ Potom jí Palau navrhl, že se s ní bude modlit. Sklonili se spolu k modlitbě. Palau prosil o to, aby přijala Ježíše do svého života a aby jí Bůh odpustil. Marie celou dobu plakala.

O rok později se s ní Palau setkal opět. Byl šokovaný. Zdálo se, že je šťastná, ale na tváři měla modřiny a podlitiny. Vyprávěla mu, co se jí stalo.

O svou víru se podělila s jedním přítelem ze strany. Potom ze

strany vystoupila. O několik dní později ji napadli čtyři soudruhové. Hlavou jí mlátili o elektrickou rozvodovou skříň. Když ji na smrt zbili, nechali ji tam ležet. Přežila to a pokračovala ve studiu Bible.

V červnu začala revoluce, na jejíž přípravě se podílela i Marie. Studentští agitátoři vyvolali v ulicích hlavního města nepokoje. Na pomoc byla povolána armáda. Studenti měli v úmyslu zaútočit na armádu a svrhnout vládnoucí vojenskou chuntu. Potom měl přijít komunistický vůdce, který se ukrýval v sousední Kolumbii, a převzít vládu.

Toho revolučního rána opustil vůdce komunistů úkryt a chtěl se setkat s Marií. Když se spolu sešli, zeptal se jí: „Proč ses stala křesťankou?“

„Pojď se mnou za město, budu ti o tom vyprávět,“ slíbila Marie. Politické nepokoje postupně docela utichly. Jejich hlavní organizátor byl mimo město, studoval s Marií Bibli a poznával Boží úžasnost a ničím nepodmíněnou lásku.

Milost jako láska, která neklade žádné podmínky

Všichni toužíme po lásce. Byli jsme stvořeni, abychom byli milováni. Už od narození člověk potřebuje, aby ho někdo miloval. Chceme, aby nám naši rodiče, naše děti, blízcí přátelé, manželé a manželky svým

pohledem dávali najevo, že nás mají rádi. U lidí však nenajdeme lásku, po jaké naše srdce touží. Je to zvláštní druh lásky, která je nám nabízena zadarmo a bez jakýchkoliv podmínek, je nepředstíraná, stálá, nikdy se nemění a je věčná.

Existuje jediná Bytost, která miluje tak dokonale. Jedině od Boha můžeme čekat, že nás bude takto bezmezně milovat. Jedině On dokonale uspokojí naši potřebu lásky.

Velký význam má pro mne popis této lásky v Dt 7,7.8: „Ale protože vás Hospodin miluje a zachovává přísahu, kterou se zavázal vašim otcům, vyvedl vás Hospodin pevnou rukou a vykoupil tě z domu otroctví, z rukou faraóna, krále egyptského.“

Bůh si vyvolil Izraelce jen proto, že je miloval. Nebyli ničím výjimeční. Nebyli lepší ani milejší než ostatní národy. Bůh se jednoduše rozhodl obdarovat je svou láskou.

Ze stejného důvodu miluje Bůh i tebe. Vůbec to nesouvisí s tím, jestli jsi přitažlivý, sympatický nebo dobrý. Jednoduše se rozhodl milovat tě bezpodmínečně. Protože nemůžeš udělat nic, čím by sis jeho lásku získal, nemůžeš udělat nic, kvůli čemu bys jeho lásku ztratil.

Dvouletá Barborka byla velmi nezbedná a neposlušná. Její maminka si s ní už nevěděla rady. Nakonec jen pokývala hlavou a řekla: „Ach, Barborko,

nevím, co mám s tebou dělat. Jsi tak neposlušná!“ Barborka se usmála od ucha k uchu a řekla: „I když jsem tak špatná, Ježíš mě miluje. Ježíš mě má rád i takovou!“

Barborčina teologie byla jasná a jednoznačná. Ježíš miluje každého z nás, bez ohledu na to, co děláme a zda jsme dobří nebo špatní. Jeho láska je bezpodmínečná.

Milost jako láska, která přijímá

Joyce Landorfová se ocitla ve velmi zlé a zoufalé situaci. Manžel se s ní rozvedl a přátelé z církve ji opustili. Vinu za všechny problémy totiž přisuzovali jí. Byla bez peněz a neměla se na koho obrátit. Rozvod způsobil, že se cítila nemilovaná, nechtěná a odmítnutá.

Stále plakala – zničená bolestí a neschopná soustředit se na studium Bible nebo modlitbu. Zdálo se, že nedokáže zvládnout ani ty nejjednodušší domácí povinnosti.

Když jednoho rána utírala na stole prach, chtěla nadzvednout Bibli. Nějak jí však proklouzla mezi prsty, spadla na podlahu a otevřela se na Ř 8. Její zrak padl právě na poslední verše této kapitoly: „Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani

výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“

Joyce Bibli zvedla, odnesla ji ke klavíru a takto otevřenou položila na stojan. Každý den usedla na židličku u klavíru a četla si tato slova stále znovu a znovu – i když jí po tváři stékaly slzy a v srdci cítila bolest a hněv. „Četla jsem, přestože mi ani jedno slovo nedávalo žádný smysl. Četla jsem, když jsem se zmlátila v pochybnostech a když jsem nemohla pochopit, jak mě Bůh ještě může milovat. Víím, že mne tehdy držela při životě Boží pravda obsažená v těchto verších.“

Mladí lidé, nic – ani deprese, zoufalství, osamělost, žal, bolest ani žádné problémy vás nemůže oddělit od Boží lásky. Bůh vás nikdy nenechá a neopustí. Přijímá vás, i když máte pochybnosti a ztrácíte naději. Přijímá vás, i když jste pyšní a arogantní; když máte pocit, že jej vůbec nepotřebujete. Přijímá vás a miluje vás takové, jací jste.

Přijímá vás i tehdy, když jste si život zpackali, jak jste jen mohli, a ostatní vámi opovrhují. Přijímá vás, když se cítíte nechtěni a nežádoucí. Přijímá vás, když se k vám přátelé a blízcí otáčejí zády. Vůbec nezáleží na tom, co jste udělali nebo neudělali. Přijímá vás bez jakýchkoli výhrad.

A tak ti, kdo patří Kristu, se už nemusí bát odsouzení.

Milost jako láska, která utěšuje

Dorothy Wattová, autorka těchto přednášek, vypráví příběh o tom, jak jí jednou manžel projevil milost.

Seznam věcí, které musela ten den udělat, byl příliš dlouhý. Jednou z nich byla výměna SPZ na autě. Rozhodla se ale, že nejprve půjde do supermarketu a vyřídí si tam některé věci. Novou SPZ proto hodila na sedadlo spolujezdce a spěchala do města.

Ve zpětném zrcátku spatřila náhle maják policejního auta. Zajela k okraji vozovky. Přemýšlela, jakého přestupku se mohla dopustit.

„Vaše státní poznávací značka je neplatná,“ řekl policista a vytáhl pokutové bloky.

„Prosím vás, nedávejte mi pokutu,“ prosila Dorothy. „Podívejte, tady mám novou značku.“

Policista se ale nenechal uprosit a vypsál jí pokutový blok na 80 dolarů. Dorothy zapoměla na všechny své plány a věci, které měla vyřídít, a vydala se domů. Cestou přemýšlela, jak to říci manželovi. Slzy jí stékaly po tvářích, když si vyčítala, jakou hloupost udělala, že si značku hned nevyměnila. Rozhodla se, že nejlepší bude, když manželovi zavolá do práce.

„Prosím tě, zaplatíš polovičku?“ zeptala se, když mu vysvětlila, co se stalo. „Jsem z toho zniče-

ná. Bylo by mi lépe, kdybys vzal polovinu viny na sebe.“

„Vezmu na sebe celou vinu, miláčku,“ řekl. „Zaplatím celou částku. Už se kvůli tomu dál netrap.“

Z Dorothy jakoby spadlo těžké břemeno viny. Manžel jí prokázal lásku, která pro ni znamenala velkou útěchu. Vůbec jí to nevyčítal, nezlobil se na ni, neutahoval si z ní. Byl ochotný vzít vinu na sebe, zaplatit za ni pokutu a dál ji milovat. Odpoledne, které začalo slzami, končilo úsměvem na tváři – a to díky útěše, kterou poskytl manžel manželce.

Milost je projevem lásky, kterou jsme si nezasloužili a na kterou nemáme žádné právo. Je to dar Boží štědré lásky k nám, když k němu přijdeme, protože nás trápí vina. Je úžasné vědět, že Bůh se vždy postaví za nás, nikdy ne proti nám.

Milost jako láska, která trvá na věky

U Jr 31,3 je napsáno: „...Miloval jsem tě odvěkou láskou, proto jsem ti tak trpělivě prokazoval milosrdenství.“

Rita Armstrongová poznala tuto lásku jednoho odpoledne. Měla několik hodin volno, proto se rozhodla strávit je s Bohem. Pohodlně se usadila v křesle a zamyslela se nad svým životem. Od puberty trpěla chro-

nickými depresemi. Její život jí připadal jako jízda na horské dráze v lunaparku – jednou prožívala hluboké deprese, jindy se vznášela v oblacích. Dlouhé roky volala k Bohu o pomoc, ale zdálo se, že je příliš daleko, že ji neslyší a nezajímá se o ni.

Vzpomínala na své těžké dětství; na období, kdy se objevily první psychické problémy. Vzpomínala na večer, když poprvé odevzdala své srdce Ježíši. Dobře si pamatuje na chvíli, kdy si uvědomila, že Ježíš ji tak velmi miluje, že za ni zemřel. Její srdce bylo plné lásky vůči němu. Vůbec nepochybovala o tom, že ji miluje a přijímá ji.

Jako blesk ji náhle osvítila slova Písma: „Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky.“ (Žd 13,8) Rita si pomyslela: *Ježíš se přece nemůže změnit! Miloval mě, když jsem byla ještě dítě, bude mě milovat, až přijdu do nebe, a miluje mě i nyní.*

V té chvíli bylo celé její nitro naplněné radostí a láskou. Uvědomila si, že v Božích očích má velkou cenu. Bohu na ní záleží! Vyskočila z křesla, začala poskakovat po domě a zpívala stále dokola: „Bohu na mně záleží! Bohu na mně záleží!“

Při vzpomínce na tento den Rita říká: „Po této zkušenosti se moje psychické výkyvy postupně stabilizovaly. Zdálo se mi, že jsem úplně jiný člověk. Dnes vím, že mě Bůh přijal a neustále mě miluje.“

Bůh ti dnes nabízí dar lásky a milosti – nabízí ti bezpodmínečnou a věčnou lásku, která zachraňuje, přijímá a potěšuje. Přijmeš tento jeho dar?

Prostuduj

J 3,16

Ř 5,8

Přemýšlej

Co se stane, když Boží dar lásky nepřijmeš? Změní se tento dar? Změní se Bůh? Změníš se ty? Když tento dar jednou odmítneš, můžeš si na něj dělat nárok později?

Kterými verši bys podepřel svou odpověď?

Diskutuj

Na každé písmeno abecedy zkus najít slovo, které by popisovalo Boží lásku – například absolutní, bezpodmínečná, cílevědomá atd.

Po kterém aspektu Boží lásky toužíš nejvíce?

Poznal jsi už někdy, co je to milost? Projevil ti už někdo nezaslouženou přízeň?

Udělej něco

Najdi dvě starozákonní a dvě novozákonní biblické postavy, které jsou důkazem Boží lásky k člověku. Jednou nebo dvěma větami vyjádři, jakým způsobem jim Bůh lásku projevil.

Úterý

Jeho věrný služebník

Když jsem si hledala práci, přečetla jsem velké množství různých inzerátů. Jeden z nich mě velmi zaujal.

„Hledáme univerzálního sluhu, ochotného vykonávat všechny podřadné práce. Plat nebude velký, ale pokud se dokáže radovat ze své služby, zaručíme mu, že bude spokojený. Měl by to být člověk čestný, skromný, tichý, ochotný pomoci komukoliv, kdo se ocitne v nějaké nouzi. Nesmí se bát špinavé práce. Jeho pracovní doba bude nepřetržitá. Měl by vědět, jak všem obyvatelům domu dopomoci k tomu, aby prosperovali a byli úspěšní – samozřejmě kromě něho. Na pohlaví a věku nezáleží. Je to naléhavé. Volejte 448 895 231.“

Myslíte si, že jsem na takovýto inzerát odpověděla? Je tu někdo, kdo by se přihlásil a komu by tato práce vyhovovala? Zřejmě není. Dnes už nikdo nechce být sluhou. Znam však Někoho, kdo by zatelefonoval.

„Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí.“ (Fp 2,5-7)

To jsou silná slova. Máš i ty takový postoj jako Kristus? Jsi ochotný stát se „ničím“? Být sluhou? Být jeho sluhou?

Co mi pomáhá stát se služebníkem, Kristovým služebníkem, a žít tak, jak by žil on, kdyby byl zde na zemi?

Doufám, že následující příběhy vám budou inspirací, jak se můžeme stát jeho služebníky.

Joseph Damien

Joseph se narodil v Belgii, ve zbožné katolické rodině. Jeho rodiče byli na svého syna velmi pyšní, když se rozhodl, že se stane knězem. Nějakou dobu poté, co byl uveden do kněžské služby, doslechl se Joseph o stovkách malomocných, kteří žili na jednom z Havajských ostrovů, který se jmenuje Molokai.

„Všichni jsou hladoví, chodí otrhaní a cítí se opuštěni,“ řekli mu církevní představitelé. „Jejich jediným přítelem je jejich vlastní bída. Musíme tam poslat někoho, kdo by jim přinesl naději v Ježíši.“ Joseph se dobrovolně přihlásil.

Když přišel na Molokai a uviděl znetvořené tváře malomocných a jejich zmrzačené končetiny; nemohl se na to dívat. Bylo to

příliš odporné. Rozhodl se, že nebude bydlet mezi nimi, ale stranou, v malé chatrči. Vařit si bude sám a prát si bude také sám. Malomocným byl vstup do jeho domu zakázán. O Kristu jim vyprávěl v malém kostele, kam chodil kázat. Jeho slova však neměla žádný účinek.

Jednoho dne si Joseph uvědomil, že slova nestačí. Ježíšovu lásku jim musí nějakým způsobem projevít. „Jak jim mohu pomoci, když se jim vyhýbám?“ kladl si otázku.

Josef se nakonec rozhodl, že se bude s malomocnými stýkat a žít s nimi. Pomáhal jim stavět lepší domy. Omýval jim bolavá místa a obvazoval rány. Pomáhal jim kopat studně. Obstarával potraviny a oděv. Opravdu se stal jedním z nich, protože i on se po čase nakazil a zemřel na malomocenství. Ale dříve, než zemřel, prožíval nesmírnou radost, protože byl svědkem toho, jak všichni obyvatelé ostrova přijímají Krista.

I v naší společnosti se najdou lidé tak osamělí a smutní, jako byli malomocní na ostrově Molokai. Čekají, že přijde někdo, kdo jim projeví Ježíšovu lásku, spřátelí se s nimi a poslouží jim tak, jak by jim posloužil Kristus. Jak by se Ježíš choval k emigrantům a utečencům? Jaký vztah by měl k lidem postiženým AIDS? Jakým způsobem by projevil lásku handicapovaným, slepým, hluchým nebo těm, kte-

ří trpí Alzheimerovou chorobou? Jak by se choval k mentálně postiženým?

Jeho služebníky se staneme, když ho budeme napodobovat a posloužíme jiným dotykem jeho lásky.

Večeře Páně

Stalo se to jednoho pátečního dne, když Tim Sharp prosil otce, aby mu dovolil řídit vůz: „Prosím, tati, budu dávat pozor!“ Ale Tim dobrý pozor nedával. Naboural blatník, už když se otáčel na parkovišti.

Otec zuřil.

„Nejezdíš v autě často. Vidíš sám: když ti to dovolím, zničíš ho,“ křičel pan Sharp. „Nechtěj ode mne, abych ti to ještě někdy dovolil.“

Následující dva týdny se otec a syn vyhýbali společnému rozhovoru. Otec proto, že byl moc rozhněvaný, a Tim proto, že si myslel: ať řeknu cokoli, ještě víc otce rozčílím.

V sobotu byla večeře Páně a otcí, kterého ostatní znali, se špatně kázalo. Mluvil o učednících na poslední večeři. Řekl: „Opravdová křesťanská láska nechá stranou, co nás od sebe dělí, a snaží se druhému posloužit. Přestože máte nějakou příčinu hněvat se na druhé, musíte s tím skoncovat. Ježíš nám odpouští a žádá od nás, abychom se stejně chovali k těm, kteří nám ublížili. Umývání no-

hou slouží k tomu, abychom ze sebe ‚smyli‘ všechny takovéto pocity.“

Kazatel Sharp se při těchto slovech cítil velmi špatně. Zkrátil celé kázání a oznámil, že bohoslužba bude pokračovat umýváním nohou. U dveří místnosti, kde si umývali nohy muži, zachytil Timův pohled. „Máš už někoho, s kým si umyješ nohy?“ zeptal se ho.

Tim zavrtěl hlavou, že nemá.

Zatímco otec klečel na kolenou a umýval synovi nohy, potichu se modlil: *Pane, prosím tě, pomoz mi nehněvat se už na Tima. Ničí to můj vztah k němu i k tobě.*

Když se oba postavili, hněv byl najednou pryč. Otcovo srdce bylo plné lásky k synovi. „Promiň, můj chlapče,“ řekl. „Ty jsi pro mě mnohem důležitější než to hloupé auto. Mám tě rád, Time.“

„I ty mi promiň, tati, já...“ oba si padli do náruče.

Jestliže jsme služebníky Ježíše Krista, musíme odstranit všechno, co nás od sebe dělí, a v duchu lásky a pokory sloužit těm, kteří nám třeba i ublížili. Tak to udělal i Ježíš při poslední večeři. Umyl nohy Petrovi, který jej potom třikrát zapřel. Umyl nohy Jidášovi, který jej zanedlouho zradil za třicet stříbrných. Umyl nohy Jakobovi a Janovi, jejichž srdce byla plná neshod, nepochoje a touhy po moci. Ježíš znal moc dobře nedostatky a slabos-

ti svých učedníků, ale nezveřejňoval je. Navzdory tomu jim umyl nohy a odpustil jim.

O tom, čemu se máme naučit při umýváním nohou, Ellen Whiteová píše: „Pro lidi, kteří přistupují k tomuto úkonu ve správném duchu, se nikdy nestane prázdňným obřadem. Stále pro ně bude výzvou: ‚...služte v lásce jedni druhým.‘ (Ga 5,13) Ježíš se ponížil a umyl učedníkům nohy. Jasně ukázal, že je ochoten vykonat cokoli, aby se i oni mohli spolu s ním stát dědici věčného nebeského bohatství. Učedníci se obřadem zavazují, že i oni budou sloužit svým bratrům jako jejich Pán. Vždy, když lidé správně přistupují k přípravnému obřadu, prožívají svaté společenství, jsou ochotni si pomáhat a být jeden druhému požehnáním. Zavazují se, že zasvětit svůj život nesobecké službě. Nebudou však sloužit jen sobě navzájem. Pole jejich působnosti je tak široké, jako bylo pole jejich Mistra. Celý svět potřebuje naši pomoc. Na každém kroku potkáváme chudé, nemohoucí a nevědomé. Ti, kdo se spolu s Kristem účastnili večeře v horní místnosti, budou sloužit jako on.“

(TV 417; DA 651)

Ukázal svou lidskou stránku

Známý psychiatr se chlubil, že se mu i ten nejproblematictější

pacient otevře do pěti minut poté, co vstoupí do ordinace. V čem spočívalo jeho tajemství? Psychiatr jednoduše řekl něco o sobě; něco, na základě čehož se pacient přesvědčil, že i on je jenom člověk a dělá chyby jako kdokoli jiný.

Stejný princip pomohl i Brendě, učitelce třetáků. I když na této škole byla novou učitelkou, učila už předtím několik roků na jiných školách a měla dobré výsledky. Ostatní učitelé se k ní chovali zdvořile, ale nikdo neměl snahu se s ní více spřátelit. Jednou, po mimořádně těžkém dnu, měla Brenda namířeno do třídy čtvrtáků, kde učila Janelle. Děti už byly pryč a Janelle dělala nástěnku.

„Ahoj, Janelle!“ začala Brenda. „Doufám, že jsi dnes neměla tak těžký den jako já. Nic se mi nedařilo. Děti byly neposedné a unuděné. Cítila jsem se mizerně a tak vypadala i moje práce,“ vzdychla Brenda a sedla si na lavici.

Janelle přestala připichovat obrázky a zadívala se na ženu, o které si celou dobu myslela, že je perfektní učitelka. „Jsem tak ráda!“ zvolala. „Je dobré vědět, že i tobě se něco nedaří a že jsi taková, jako my ostatní. Vždycky jsem si myslela, že tobě se něco podobného nemůže stát.“

Sedla si na lavici naproti Brendě a vyprávěla jí, jakou humornou situaci zažila dnes ve své třídě.

Smály se spolu. Potom zase vyprávěla Brenda, co se stalo na hřišti – a smály se ještě víc. A tak si spolu povídaly o všem možném. Potom Janelle řekla Brendě o svém vážném zdravotním problému.

„Potřebuji se s tím někomu svěřit,“ řekla Janelle a usmívala se přes slzy. „Je krásné vědět, že jsi moje přítelkyně. Jsem ti vděčná, že jsi mne vyslechla.“

Janelle by se nikdy nebyla svěřila, kdyby Brenda v sobě pěstovala přehnané pocity o své důležitosti. Nešlo jí o to, aby na druhé udělala dojem. Protože se odvážila otevřeně mluvit o svých pocitech z prožitého dne a odhalit svou lidskou stránku, našla si novou přítelkyni.

Jak často nám pýcha brání komunikovat s druhými lidmi! Zatímco přece „Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá.“ (1 K 13,4) Jestliže jsme Ježíšovými služebníky, musíme být takoví jako on – musíme se pokorit, považovat ostatní za sobě rovné, musíme ukázat, že i my jsme zranitelní, a upřímně otevřít svá srdce druhým.

Příliš často se ale chováme tak jako Bruce, když se mu dostaly vosy pod košili.

Vosy pod košilí

Bruce uháněl na motocyklu po čtyřproudové vozovce. Byl horký letní den. Košili měl rozepnutou.

Vítr mu narážel do obnažených ramen i tváře. Byl čas dopravní špičky. Jedno auto jelo těsně za ním, jedno před ním a malá dodávka ho předjížděla zleva.

Právě v ten okamžik mu pod rozepnutou košili vletěla vosa a píchla žihadlo do jemné kůže v podpaží. Potom se chtěla dostat ven, ale silný vítr, který třepotal košili, jí to nedovolil. A tak ho píchla ještě do zad a pak do břicha.

Zastavit nemůžu, pomyslel si Bruce. Jsme v koloně. Musím si zachovat chladnou hlavu a jet dál v proudu, pokud nechci způsobit dopravní nehodu.

Vosa opět zaútočila. *Možná bych mohl držet motorku jednou rukou a druhou ji zabít.* Bruce se snažil něco vymyslet.

Ne, to se mi nepodaří. Kdybych se snažil tu vosu chytit, vypadal bych směšně. Lidé by se mi smáli a já bych byl v rozpacích. Ne, lepší bude, když se budu tvářit, že se nic neděje.

A tak Bruce uháněl po čtyřproudovce a usmíval se, jakoby se naplno vyžíval v rychlé jízdě. Ve skutečnosti se však cítil moc bídě. Nakonec se mu podařilo sjet z dálnice na vedlejší cestu. Zvedl košili a vosa odlétla. Napočítal šest píchnutí na hrudi a na zádech, která cítil ještě po celou noc.

Jak často se ty i já podobáme Brucemu s vosami pod košilí. Do sboru přicházíme v nejlepších šatech, ale naše nitro

je plné ran. Možná zápasíme s nějakým zlovykem nebo s rodinným problémem. Snad jsme zpackali písemku nebo způsobili nějakou nepříjemnost v zaměstnání. Možná jsme dyslektici nebo trpíme nějakou jinou poruchou, ale nechceme, aby to někdo věděl. Pýcha nás nutí nechávat si to všechno pro sebe. Bojíme se být tím, čím ve skutečnosti jsme, protože si myslíme, že musíme být perfektní, nadprůměrní – nebo alespoň o trochu lepší než ti ostatní.

Jestliže se rozhodneme být vždy jeho služebníky, pýcha musí ustoupit. Abychom se mohli dotknout jiných, musíme zaujmout stejný postoj jako Kristus a být ochotní stát se zranitelnými. Být zranitelný znamená otevřít se druhým – i za cenu toho, že se nám mohou vysmát nebo nás zranit; znamená to odhodit pýchu a přestat předstírat, že jsem něčím, čím ve skutečnosti nejsem.

Ježíš mohl zůstat v nebi, mít postavení a moc a distancovat se od lidského trápení – ale neudělal to. Rozhodl se, že se stane zranitelný. Přišel na tento svět, narodil se jako dítě v chudé rodině. Jak rostl, zakusil hlad, žízeň, bolest, únavu i osamělost. Na vlastní kůži poznal, co to znamená být odmítnutý přáteli a nepochopený těmi, kterým tak moc toužil pomoci.

„S Kristem bylo naloženo tak, jak jsme si zasloužili my. A to

proto, aby s námi mohlo být nakládáno tak, jak si zasloužil on. Byl odsouzen za naše hříchy, na kterých neměl žádný podíl, abychom my mohli být ospravedlněni jeho spravedlností, na které nemáme žádnou zásluhu. Podstoupil smrt, která měla stihnout nás, abychom získali život, který patřil jemu. ‚Jeho jizvami jsme uzdraveni.‘ (Iz 53,5) Kristus vzal na sebe naši podobu, a tím se spojil s lidmi poutem, které nikdo nemůže přetrhnout. Je s námi spojen navždy.“ (TV 12-13; DA 23-26) Jestliže se Kristus kvůli nám tolik obětoval, nemůžeme se my vzdát svého sobectví a pýchy, stát se jeho služebníky a dělat to, co by dělal on, kdyby byl zde na zemi?

Prostuduj

Fp 2,5-7

Přemýšlej

Které události z Ježíšova života (kromě poslední večeře) doka-

zují jeho zranitelnost, pokoru a lidství?

Komu se kvůli své pýše a sobectví nejčastěji vyhýbáme? Jak bychom měli jako Kristovi služebníci těmto lidem posloužit?

Diskutuj

Nemáme problém posloužit někomu, kdo je naším nadřízeným. Jak ale mohou níže uvedené skupiny lidí posloužit těm, kteří jsou jim podřízeni?

rodič dítěti
lékař sestře
šéf sekretářce
politik občanovi
profesor studentovi
mistr dělníkovi

Udělej něco

Jestliže v sobě najdeš dostatek odvahy, poděl se se svými přáteli o událost z vlastního života, kdy ti pýcha nebo pomyšlení na to, co by řekli druzí, zabránily někomu pomoci.

Středa

Boží přátelé

Telefon, e-mail, dopis, pohled, květiny, balíček bonbonů, inzerát, soubor pravidel – například hotelový řád, školní řád atd. Co z toho považuješ za správnou

formu komunikace s přítelem? Pro blahopřání k narozeninám nebo pro nějakou jinou příležitost můžeš dokonce využít i malou rubriku v novinách na-

zvanou oznamovatel. Jak by se ti ale líbilo, kdybys měl svému příteli poslat soubor pravidel nebo nějaký řád? Nějak se to neshoduje s naší představou o tom, jak bychom měli někomu projevít svou lásku.

A přece! Náš dnešní text říká něco jiného: „Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná. To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji.“ (J 15,10-14)

Je deset Božích přikázání (Desatero) projevem Boží lásky? Je poslušnost těchto přikázání projevem naší lásky? Zdá se, že ano. Následující příběhy nám to snad pomohou lépe pochopit.

Z lásky

„Ahoj, kamaráde!“ pozdravil Brandon Jona a hodil knihy na postel. „Zítra je volno. Dohodli jsme se s partou, že půjdeme na túru. Bude zábava. Ted se nabídl, že vezme auto.“

„Nemůžu,“ odpověděl Jon. „Víš, že na túry chodím moc rád, ale slíbil jsem Jessice, že spolu zítra půjdeme na koncert.“

„Pojď s námi! Alespoň jednou na Jessicu zapomeň! Bude zábava.“

„Ne, to nejde, byla by zklamáná,“ trval na svém Jon. „Slíbil jsem jí to. Kromě toho si s ní chci promluvit o svatbě.“

„Láska vždycky zvítězí!“ přiznal nakonec Brandon. „Vzdávám se.“

Jonova reakce je normální. Chceme udělat radost těm, které máme rádi. Snažíme se vyhovět jejich přání. Nemáme problém otočit se zády k davu, jestliže náš nejlepší přítel chce, abychom udělali něco jiného.

Funguje to tak i v našem vztahu s Ježíšem? Pokud je opravdu naším nejlepším přítelem, pokud jsme do něho zamilovaní, budeme toužit po jeho blízkosti, budeme chtít být s ním, abychom slyšeli, co nám chce říci, a udělali, o co nás žádá.

Každý den si najdeme čas, abychom získali rady, jak máme žít. Když pochopíme, co od nás žádá, budeme ochotní se mu přizpůsobit. Tak funguje přátelství. Tak funguje láska.

Joni Earekson Tada

Když se jednoho dne šla sedmnáctiletá Joni Earekson koupat, neopatrně skočila do mělké vody. Hlavou narazila na dno a zlomila si páteř. Od krku dolů zůstala ochrnutá. V jedné vteřině se její život úplně změnil. Z teenagerky plné života se stal bezvládný člověk.

Celé týdny ležela v nemocnici v Strykerově rámu a uvažova-

la o životě. Jak bude žít, když nebude moci používat ruce ani nohy? Tehdy se jí zdálo, že její život ztratil smysl. Byla zoufalá. V hněvu křičela na Boha: „To není fér! Takhle se přece nedá žít!“

Jedné noci, ve tmě nemocničního pokoje, byla Joni psychicky úplně na dně. Už několik dnů prosila přátele, kteří za ní chodili, aby jí pomohli spáchat sebevraždu. Odmítli. Ležela tam a cítila se tak bezmocná, neschopná vzít si život. Byla nešťastná a stěžovala si každému, kdo se k ní přiblížil.

Jednoho dne za ní přišel přítel, který ji postavil před přímý Boží příkaz z 1 Te 5,18: „...za všech okolností děkujte...“ Když zavřel Bibli, řekl: „Joni, nemyslíš, že bys měla děkovat Bohu i teď, když budeš na vozíčku?“

„Určitě ne!“ odpověděla Joni. „Vůbec za to nejsem vděčná a nebudu ani děkovat, když to tak necítím!“

„Ach, Joni,“ povzdychl si přítel, „jen se dobře podívej na ten verš. Neříká, že musíš cítit v srdci vděčnost, ale že máme děkovat za všech okolností – dobrých i zlých – bez ohledu na to, jestli to tak cítíme nebo ne.“

„Jak mohu děkovat Bohu, když vůbec nechápu, proč se mi to stalo?“

„Boží cesty nepochopíme nikdy,“ pokračoval Steve. „Nepotřebuješ vědět, proč se to stalo.

Potřebuješ být ochotná udělat, co Bůh říká, a být vděčná za to, že tě vede a pomáhá ti.“

A tak Joni zatnula zuby a podřídila svou vůli Božímu slovu. „Tak dobře, Pane, děkuji ti za tuto nemocniční postel. Mnohem raději bych si pochutnala na pizze, ale když chceš, abych si dala v bufetu ovesnou kaši, v pořádku. A děkuji, Pane, že mi fyzikální terapie pomáhá. Jsem ti vděčná, že když jsem dnes zkoušela psát abecedu tužkou, kterou jsem držela v zubech, písmena nevypadala jako slepičí škrábance.“

Nakonec v jejích pocitech přece jen nastala změna. Samozřejmě, nestalo se to za jedinou noc. Píše: „Po nějaké době se ve mně začaly probouzet pocity vděčnosti. Bylo to, jakoby mě Bůh odměnil za to, že jsem poslechla a poděkovala mu.“

Tato nehoda se stala před 37 lety. Joni Earekson Tada je dnes uznávanou umělkyní, která kreslí tak, že drží tužku v zubech. Je jednou z nejprodávanějších spisovatelek a také známým řečníkem. Na své kresby vždy napíše dolů iniciály PTL. Má radost, když se jí lidé ptají, co znamenají. Vysvětlí jim to takto: „Tyto iniciály jsou zkratkou ‚Praise the Lord‘.“ Tehdy má příležitost vyprávět jim o tom, jak poslechla Boží příkaz a poděkovala Bohu a jak právě to prohloubilo její přátelství s Ježíšem.

„Vy jste moji přátelé, činíte-li,

co vám prikazuji.“ (J 15,14) Poslechnout je často moc těžká věc, zvláště pokud to, co chceme, je v rozporu s tím, co od nás žádá Bůh.

Sárin zápas

Jednoho dne přišla Sára za Catherine Marshallovou s problémem. Měla pochybnosti o svém vztahu k Johnovi.

„Mám ho ráda,“ řekla, „a on má rád mne. Problém je v tom, že pije. Ne že by byl alkoholik, ale rád si vypije v dobré společnosti. A to mě trápí. Přemýšlím, jestli mi tím Bůh nenaznačuje, že bych se s ním měla rozejít. Poslouchej, co říká Bible: ‚Nedejte se zapráhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou?‘ (2 K 6,14) Pořád jsem doufala, že ho svým příkladem změním. Trvá to ale už moc dlouho – a on se vůbec nezměnil. A to mě trápí.“

Jak si tak povídaly, Sára dospěla k názoru, že by ztratila něco nesmírně vzácného, kdyby nejednala podle toho, o čem věděla, že je správné. V očích se jí zaleskly slzy, když řekla: „Rozhodla jsem se, že se s Johnem rozejdu. Věřím, že Bůh chce, abych to udělala. Pokud bude Bůh chtít, abych si ho vzala, pomůže mi změnit se.“

Potom si spolu klekly a Sára

řekla Bohu, že se jej rozhodla poslechnout. Svoje nesplněné sny a neznámou budoucnost vložila do Božích rukou. Podřídila se Bohu v důvěře, že její život bude řídit podle své vůle.

John se nezměnil a Sára si ho nevezala. O rok později napsala Sára Catherine takovýto dopis: „Rozchod s Johnem byl strašný, téměř jsem to nepřežila. Bůh ale věděl, že to není muž pro mne. Toho pravého jsem potkala nedávno. Vzali jsme se. Dnes mohu z vlastní zkušenosti říci, že poslouchat Boha a důvěřovat mu je to nejlepší a nejmoudřejší, co můžeme udělat. Přináší to radost.“

Catherine pokračuje: „Je dobré pamatovat na to, že ani nejlepší pastýř nemůže vést ovce, pokud za ním nepůjdou, ale budou utíkat dopředu nebo se rozutíkají na všechny strany. To je důvod, proč Ježíš vyžadoval docela konkrétní a praktickou poslušnost. Lukáš napsal: ‚Proč mě oslovujete ‚Pane, Pane‘, ale nečiníte, co říkám?‘“ (L 6,46)

Chce to odvalu

Stalo se to na Štědrý den v Saskatčevanu. Archie Šipovik si vzal dovolenou a navštívil o svátcích svého otce. Po večeři si spolu s otcem a mladším bratrem Romanem sedli za stůl a vyprávěli si. Otec najednou vstal. „Na něco jsem si vzpomněl,“

řekl a zmizel v ložnici. Vrátil se s ještě neotevřenou lahví vodky. Otevřel ji a nalil do tří skleniček. Jednu posunul k Romanovi a druhou k Archiemu. „Jsou Vánoce. Napijme se!“ řekl.

Archie se skleničky ani nedotkl, jen dvakrát naprázdno polkl.

„Tak, chlapci, napijme se!“ přikázal otec a zvedl svou skleničku.

„Já už alkohol nepiju,“ řekl Archie.

Otec se rozzlobil. Nabídl skleničku tvrdého alkoholu svým dospělým synům, jak to mají ruští otcové na Štědrý večer ve zvyku, a Archie odmítl. „Proč nepiješ?“ zeptal se.

Archie hledal vhodná slova, aby otci vysvětlil, jaká změna nastala v jeho životě. Chtěl mu říci něco o svém přátelství s Bohem.

„Archie se stal sobotářem,“ řekl Roman.

„Tak ty si myslíš, že jsi lepší než my ostatní?“ Otcova tvář se zkrivila hněvem.

„Sobotář! Ha! Udělal jsi ostudu celé rodině!“ Vyšel na verandu. Když se vrátil, nesl v ruce sekuru. Rozmáchl se s ní proti Archiemu. „Už nejsi můj syn!“

„Ne, tati!“ vykřikl Roman a popadl otce za ruku. Sekera spadla na podlahu.

„Vypadněte! Oba dva!“ přikázal otec.

Roman a Archie se rychle obuli, hodili na sebe bundy a vyšli do hvězdnaté noci. Otec zůstal stát

uprostřed kuchyně se sekrou u nohou.

„Mohl sis dát alespoň jeden nebo dva loky a udělat otci po vůli,“ řekl Roman po chvíli ticha, „aspoň proto, že je Štědrý den. Otec by byl šťastný. Co by se bylo stalo?“

„Kdybych to udělal, zklamal bych svého nebeského Otce,“ vysvětloval mu Archie. „Musel jsem se rozhodnout. Vyhovět oběma jsem nemohl. Mám rád otce, ale Boha miluji víc.“

Jestliže milujeme Boha, budeme ho chtít poslouchat víc než rodiče nebo svého nejlepšího přítele. „Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazují.“ (J 15,14)

Síla poslušnosti

Sami nedokážeme poslouchat Boží přikázání. S Boží pomocí můžeme ale vykonat všechno, co od nás žádá. Corrie ten Boomová se o tom přesvědčila jednoho večera, když byla v Německu. Stalo se to několik roků po druhé světové válce. Cestovala po Evropě a vyprávěla o lásce a odpuštění. Lidé se hrnuli, aby slyšeli její příběhy, protože věděli, že byla vězněná v koncentračním táboře a zažila mnoho krutosti a nenávisti. Její slova byla silným svědectvím o moci lásky.

Po jednom takovémto setkání stála vpředu a podávala lidem ruku. Najednou v davu spatřila známou tvář. Vzpomněla si, že

to byl jeden z jejích dozorců v Ravensbrücku.

Nenávidím toho člověka. Její tvář v okamžiku zpřísněla. V myslí jí ožily všechny ty hrůzy, které jí tento člověk způsobil. Zděsila se. Uvědomila si totiž, že v ní ještě pořád dřímá stará nenávisť.

Muž jí podával ruku se slovy: „Vaše poselství je úžasné, paní! Je krásné vědět, že všechny naše hříchy jsou pochované na mořském dně, jak jste dnes řekla.“

„Vy jste dozorce z Ravensbrücku,“ odpověděla Corrie. „Pamatuji si vás. Vzpomínáte si na mne?“

„Ano, byl jsem dozorcem v Ravensbrücku,“ přiznal muž. „Já si vás ale nepamatuji. Bylo tam mnoho žen. Potom jsem se stal křesťanem. Víím, že mi Bůh odpustil to nelidské zacházení s vězni. Ale tak rád bych slyšel z vašich úst, že i vy jste mi odpustila. Paní, dokážete mi odpustit?“

Corrie si vzpomněla na slova Ježíše Krista, o kterých už nejednou kázala: „Milujte své nepřátele a odpouštějte jim.“ Náhle si uvědomila, že vůbec nedokáže ovládat pocity nenávisť, zatrpklosti a hněvu. Nemůže poslechnout Pána Boha. Nedokáže tomuto člověku odpustit. Byl příliš podlý, příliš nelidský, příliš odporný.

Corrie vzpomíná, že to byly nejtěžší chvíle jejího života. Nahlédla do svého srdce a nenašla tam nic jiného, jen chlad, hořkost a nenávisť. Žádná stopa po lásce a odpuštění.

„Ježíši, prosím tě, pomoz mi!“ modlila se tiše. „Nedokážu tomuto muži podat ruku. Můžu to udělat jen tehdy, jestliže ty mne ovládneš. Změň moje pocity.“

A potom mu chladně a mechanicky podala ruku. Když to udělala, stalo se něco neuvěřitelného. Sama o tom řekla: „V ramenou jsem najednou pocítila jakési teplo, které se rozlilo až do našich spojených rukou. Zdálo se mi, že toto léčivé teplo naplnilo celé moje nitro. Přivedlo mne až k slzám.“

„Odpouštím ti, bratře,“ řekla se slzami v očích, „z celého srdce ti odpouštím.“

Prostuduj

J 15,10-15

Přemýšlej

Které z uvedených Božích rad ti dělají největší problém, když je máš poslechnout? Proč?

Mt 6,3

Mt 6,7

Mt 7,1

Mt 7,12

Ef 4,31.32

L 16,15
Žd 13,2
1 Te 5,18

Diskutuj

Které faktory ve velké míře ovlivňují naši ochotu nebo neochotu poslouchat Boha?

- pocity
- tlak kamarádů
- vztah s Ježíšem
- důvěra v autoritu Božího slova
- ochota

Čtvrtek

Boží vyslanci

Slovo „vyslanec“ nebo „velvyslanec“ velmi úzce souvisí s pojmy „poslání“, „úloha“, „posel“. Velvyslanec je ve slovníku definován jako nejvyšší diplomatický zástupce státu ustanovený vládou, aby ji reprezentoval v jiné zemi. Vyslanec je oficiální zástupce s oficiálním posláním. Co z toho měl Pavel na mysli, když v 2 K 5,20 napsal: „Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově prosíme: dejte se smířit s Bohem!“?

Vyslanec necestuje do jiné země sám od sebe, ale proto, že ho tam někdo poslal; nenese tam své poselství, ale poselství svého prezidenta, krále nebo vlády svého státu.

- způsob myšlení

Desatero je projevem Boží lásky k nám. Diskutujte o tom, jak každé přikázání zjevuje Boží lásku.

Udělejte něco

Nakreslete obrázek koně, který táhne vůz. Které faktory, uvedené v části „Diskutuj“, bys přiřadil ke koni a které k vozu. Jak souvisí se zdokonalováním v poslušnosti některé další faktory?

Jinak bychom to mohli vyjádřit i tak, že velvyslanec je ozvěnou idejí, kultury, zákonů a politiky své vlády. Jeho slova a jednání by se mělo shodovat s jednáním a postupem vlády jeho státu. Jeho poselství musí být stejné jako poselství toho, kdo jej poslal.

Jaké je Boží poselství?

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (J 3,16)

„V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je

láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.“ (1 J 4,9.10)

„Miluji vás!“ volal Bůh z Golgoty. Teď čeká, že zaslechne ozvěnu. „Miluji vás!“ zní poselství jeho vyslanců, které nesou do světa.

„V tom jeho láska k nám dosáhla cíle, že máme plnou jistotu pro den soudu – neboť jaký je on, takový jsme i my v tomto světě. (1 J 4,17)

„Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život. A tak i my jsme povinni položit život za své bratry. Dětky, nemilujme pouhým slovem, ale opravdovým činem. (1 J 3,16.18)

„Miluji vás!“ volal Bůh z Golgoty. Bůh má i dnes po celém světě své vyslance, kteří jsou ozvěnou jeho lásky.

Jak můžeme být ozvěnou Boží lásky? Snad tehdy, když posloucháme

- něžným dotykem
- naslouchajícím uchem
- povzbudivým slovem
- radostným úsměvem
- chápacím srdcem
- soucitným a dobrosrdečným skutkem
- nesobeckým rozdáváním se
- obětováním se za někoho jiného

To všechno jsou ozvěny Boží nesmírné lásky.

Matka Tereza

Zaslechli jste ozvěnu Boží lásky, která se šíří z ulic Kalkaty? Je to ozvěna jednoho z Božích vyslanců.

Zkuste si představit velkolepou událost, která se konala na úřadu vlády Spojených států ve Washingtonu. Na slavnostní oběd, který se konal na počest malé ženy v bílém sárí, se tam spolu se svými manželkami sešli někteří nejvlivnější představitelé Spojených států.

Když v rozedraných sandálech naboso vstoupila do místnosti, všichni ztichli a postavili se, aby projevili úctu této drobné ženě. Významní muži se pojednou cítili jaksi nesví. Sešli se, aby vyjádřili úctu Matce Tereze z Kalkaty, nositelce Nobelovy ceny míru, ale místo toho se jim zdálo, že to ona poctila svou přítomností je.

Když mluvila o tom, že tento svět potřebuje lásku, milosrdenství a soucit, že potřebuje lidi, kteří jsou ochotni stát se Božími vyslanci lásky, její oči doslova zářily uprostřed její vráskami pokryté snědé tváře.

Dovedu si představit, jak drží v náručí umírajícího člověka, kterého k ní přinesli přímo z bahna některé kalkatské ulice. I když zapáchá močí a výkaly, drží ho blízko u sebe. Laskavě k němu mluví a snaží se přinutit jej, aby vypil alespoň trochu vývaru.

Umím si také představit, jak drží v náručí malé děvčátko, které trpí průjmem. Její pomocníci je našli odhozené v kontejneru. Po kapkách mu dává mléko a volá na něj těmi nejkrásnějšími jmény, jaké jen zná. Nikdo nebyl pro ni příliš nemocný, příliš normální, příliš zapáchající a příliš špinavý. Matka Tereza byla Boží vyslankyní, ozvěnou jeho lásky.

Paul Brand

Zaslechli jste ozvěnu Boží lásky, která se rozléhá po ulicích Vellory v Indii? Jednoho dne, nedlouho poté, co Dr. Paul Brand přišel do křesťanské nemocnice ve Vellory, stál před potřebou, která jej šokovala – tisíce malomocných pacientů, kteří měli tak pokřivené prsty, že rukama nemohli dělat vůbec nic.

„Jak je léčíte?“ zeptal se.

„Nijak,“ zněla odpověď. „Neumíme to léčit.“

Dr. Brand nedokázal pomoci všem, ale mohl pomoci alespoň jednomu. Rozhodl se proto, že se po určitou dobu bude věnovat jednomu pacientovi. „Pošlete mi pacienta, který má takové ruce, že horší už ani nemohou být,“ řekl. „Rád bych viděl, co se s tím dá dělat.“

Poslali mu Krishnamurthyho. Dr. Brand vzal část svalů z jeho předloktí a nahradil jím svaly na dlani a prstech. Po mnoha měsících, několika operacích a následné léčbě se stal zázrak.

„Podívejte se!“ přivítal jednoho dne Krishnamurthy Dr. Branda. Vzal do ruky rýžovou kuličku a dal si ji do úst. Po roce stráveném v nemocnici měl Krishnamurthy ještě něco víc než nové ruce. Měl také nové srdce, protože našel Ježíše. Takový byl začátek dlouhé řady více než 3 000 rukou, které Dr. Brand operoval a kterým vrátil zdravé prsty.

O výsledcích práce tohoto lékaře Philips Yancey píše: „Mnozí z těch, kteří přišli do nemocnice, se lidem téměř nepodobali. Když se k nim někdo přiblížil, ještě víc se schoulili. Z jejich očí zmizel jas. Ale po měsících soucitného zacházení s nimi se jim jas do očí vrátil... Stali se opět lidmi.“ Taková je síla lásky.

Paul Brand byl Kristovým vyslancem, poslaným k malomocným v Indii. Byl ozvěnou Boží lásky.

Spolek Barnabáš

Ozvěna Boží lásky se může šířit i ve škole.

Zvoní. Začíná první hodina. Učitel, který teprve nedávno ukončil teologické studium, stojí před studenty. Je nervózní. „Chci vás poprosit o pochopení a odpuštění. Nepřipravil jsem se dostatečně na tuto hodinu,“ začal učitel. „Nemyslel jsem si, že učit na teologickém semináři bude tak těžké. Příprava na vyučování je náročná. Byl jsem

vzhůru dlouho do noci, ale ani to nestačilo. Potřebuji vaše modlitby.“

Jeanne Doeringová si všimla, jak se mu třásly ruce, když si nasazoval brýle, aby mohl začít s vyučováním. Vzpomněla si, jak se pozdě večer vracela z knihovny a viděla ho v kanceláři sedět nad knihami. *Co se ten člověk natrápí, pomyslela si. Asi potřebuje ještě něco víc než naše modlitby. Potřebuje naše povzbuzení. Musím popřemýšlet, co bychom mohli podniknout.* Když hodina skončila, Jeanne už věděla, co udělá.

V následujících dnech se o svůj nápad podělila s několika svými přáteli. Zorganizovali skupinku, kterou pojmenovali „Spolek Barnabáš“. Skupinka dostala název podle Barnabáše, kterého učedníci vyslali do Antiochie, aby tam povzbuzoval nové věřící. Jeho jméno znamenalo „Syn potěšení“.

Členové „Spolku Barnabáš“ se dohodli, že se budou modlit nejen za tohoto učitele, ale i za ostatní. A nejenom to. Rozhodli se, že vymyslí různé způsoby, jak pomocí drobných pozorností učitele povzbudit. Na učitelově stole se začaly objevovat malé kartičky se slovy povzbuzení, někdy zábavná básnička, jindy malý dáreček – například nějaká sušenka, čokoládová tyčinka nebo jablko. Básničky byly vždy podepsané slovy: „Spolek Barnabáš“.

Jeanne si všimla, že se nálada ve třídě začala zlepšovat. Učitelé se víc usmívali. I zmíněnému učiteli se začalo dařit mnohem lépe. Způsobil to duch lásky a nadšení, který šířil „Spolek Barnabáš“.

Jeanne Doeringová a její kamarádi byli vyslanci Ježíše Krista, ozvěnou jeho lásky na jejich škole.

Neznámá sestra

Ozvěna Boží lásky se šíří i mezi stěnami ústavu pro mentálně postižené. Šedovlasá sestra si sedla na studenou, kamennou dlažbu místnosti, kde žila Annie, a otevřela hnědý papírový sáček. Vyndala oříšky a ukázala je dospívajícímu děvčátku, které sedělo schoulené v rohu této malé místnosti. „Pojď, Annie, podívej, co jsem ti přinesla,“ řekla sestra. Annie se ani nepohnula a dívala se nepřítomně před sebe.

„Je to beznadějný případ,“ konstatovali lékaři, „jen jakési nezkrotné stvoření.“ Sestry si říkaly: „Nemá nikoho, nikoho na tomto světě.“

Musí někoho mít, rozhodla se šedovlasá sestra a začala malé, divoké Annie projevovat lásku. „Byla bych tak ráda, kdybys mi něco pověděla,“ vzdychla si. „Vím, že život je vůči tobě krutý. Když ti bylo osm let, zemřela ti maminka a o dva roky později tě opustil otec. Zůstali jste

s Jimmym sami. Potom zemřel i on a tys začala ztrácet zrak. Není divu, že kolem sebe tolik kopeš a křičíš. Oni tě tu kvůli tomu zamykají. Ale i já bych to těžce nesla. Víím, že nejsi pomatená. Jsi jen poraněná tvrdou skutečností. Mám tě ráda, Annie. Půjdu zase zítra a popovídáme si.“

I když Annie odmítala mluvit, oříšky, které jí tam sestra nechala, snědla. Láska k Annie nutila tuto starou ženu, aby dívku den co den navštěvovala. A pravidelně ve čtvrtek jí nosila oříšky. Annie začala postupně na projevenou lásku reagovat. Po nějaké době se začala usmívat a mluvit. Přestala kopat a křičet.

I ostatní sestry se s ní začaly přátelit. Lékaři si všimli této změny a rozhodli, že už nemusí být izolovaná. Později ji poslali do školy pro nevidomé, řízené Alexandrem Grahamem Bellem. Annie si mezi studenty a učiteli našla mnoho přátel. Podstoupila operaci, po které se jí vrátil zrak. Naučila se posunkovou řeč, díky níž se mohla dorozumívat i s hluchými.

Annie se stala učitelkou hluchých, němých a slepých studentů. Potom přijala pozvání k pobytu na jihu Spojených států. Žilo tam šestileté děvčátko, které bylo hluché, němé a slepé. Jmenovalo se Helen Kellerová. Bylo nezvladatelné jako divoké zvíře. Annie holčičku milovala

a pomáhala jí učit se. Povzbuzovala ji, aby chodila do školy. Později se tato dívka dostala dokonce na vysokou školu, kde s pomocí Annie získala titul. Helen cestovala po světě a setkávala se s prezidenty, ministerskými předsedy, králi i královnami. Když jí anglická královna Viktorie předávala nejvyšší ocenění, zeptala se jí: „Jak jste dosáhla takových pozoruhodných výsledků? Můžete mi vysvětlit, jak je možné, že dokážete ve světě vykonat tolik dobra, přestože jste tak postižená?“

Helen Kellerová vzdala bez váhání hold své učitelce Annie Sullivanové. Řekla: „Nebýt Annie Sullivanové, zůstalo by jméno Helen Kellerové neznámé. Bez její lásky bych nebyla ničím.“ A kdybyste se zeptali Annie Sullivanové, proč se to v životě podařilo jí, odpověděla by vám: „Nebýt té staré, šedovlasé sestry, která mi projevovala lásku a soucit, nebyla bych ničím.“

Tato stará sestra i Annie Sullivanová byly Božími vyslankyněmi a ozvěnami jeho lásky.

Výzva

Chci tě dnes vyzvat, aby ses stal Kristovým vyslancem a ozvěnou jeho lásky.

Chci tě vyzvat, aby ses rozhodl žít obětavým životem služby, zřekl se bohatství, slávy a poct a stal se, podobně jako Matka Tereza, Paul Brand, Jeanne Do-

eringová a Annie Sullivanová, ozvěnou Boží lásky a měnil svět, ve kterém žiješ.

Chci tě vyzvat, aby ses zapojil do života společnosti, ve které žiješ. Vyzývám tě, aby sis všímal těch, na které společnost zapomněla – tělesně postižených, handicapovaných, mentálně postižených, přistěhovalců, utečenců, bezdomovců. Vyzývám tě, abys byl k dispozici nemocným, unaveným a osamělým.

Vyzývám tě, abys snil o tom, co je nemožné – a našel způsob, jak toho dosáhnout. Vyzývám tě, abys byl něčím víc než studentem, sekretářkou, zdravotní sestrou, učitelem, ekonomkou, prodavačkou nebo technikem. Vyzývám tě, abys byl Božím vyslancem, ozvěnou jeho lásky.

I kdybys získal akademický titul a různá ocenění nebo se stal uznávaným odborníkem v oblasti výpočetní techniky, ale neměl bys lásku, nebyl bys ničím. Kdybys byl milionářem nebo se proslavil svými výroky, odbornými znalostmi nebo hudebním nadáním, ale neměl bys lásku, tvé vzdělání je ti k ničemu.

I kdyby ses stal vynikajícím inženýrem nebo nejčtenějším autorem, ale neměl bys lásku, promarnil jsi svůj čas.

I kdybys za dosažené výsledky dostal celou řadu diplomů, vyznamenání, medailí a trofejí – ale lásku bys neměl, měly by pouze cenu odpadků, které vyhazujeme.

A kdybys snad i všechen svůj čas věnoval práci na Božím díle, rozhodl se pracovat za menší mzdu, než jakou nabízí svět, obětoval své nadání a schopnosti pro Boží království, ale nedělal bys to z lásky, tvůj život bude hodnocen jako zbytečný. Nezáleží na tom, jaký je tvůj životní cíl, tvé zaměstnání nebo profese. Vyzývám tě, aby ses stal Božím vyslancem, ozvěnou jeho lásky a soucitu pro tento svět.

Lidé umírají pro nedostatek Boží lásky. Jsi ochoten šířit jeho lásku a slitování? Bůh si přeje, abys přijímal lidi a projevoval jim milosrdenství, soucit a přátelství. Bůh tě potřebuje, aby ses stal jeho vyslancem a šířil jeho lásku.

Prostuduj

2 K 5,20
Mt 25,31-46

O jakých praktických projevech Boží lásky tu čteme?

Přemýšlej

Jakým způsobem byly uvedené biblické postavy ozvěnou Boží lásky?

- Barnabáš
- Dorkas
- Štěpán
- Marie Magdalská
- milosrdný Samaritán
- Petr a Jan
- Lýdie

Víš o nějakém Božím vyslanci, který dotykem lásky a soucitu způsobil v tvém životě změnu? Pověz o něm něco a vyjádři, co pro tebe znamenala jeho láska.

Diskutuj

Televize vysílá mnoho zpráv o neštěstích a tragédiích, které se ve světě dějí. Co myslíš, podporují tyto zprávy projevy laskavosti a soucitu v našem

životě, nebo jim překážejí? Svou odpověď zdůvodni.

Udělej něco

Vaše malá skupinka by se mohla stát „Spolkem Barnabáš“. Udělejte si seznam lidí, které byste v týdnu mohli potěšit lístečkem s několika povzbudivými slovy. Dohodněte se, kdo je napíše a kdo je nepozorovaně odevzdá.

Pátek

Jsmo úžasně a podivuhodně utvořeni

Nedávno jsem si koupila nové auto. Byla jsem šťastná, když už byly všechny doklady připravené a já jsem mohla jet domů. Ale ještě předtím mi jeden zaměstnanec přibalil pěknou hromádku různých příruček. Mezi nimi byl i „Návod k obsluze“ od výrobce. Kromě jiného se tam píše například o tom, jaký olej mám používat, jak často je ho třeba kontrolovat a měnit. Je tam vlastně všechno, co potřebuji vědět, aby mi auto dobře sloužilo.

Znám ještě jiný „stroj“, který je určitě lepší a dokonalejší než auto. Je řízený snad nejmenším počítačovým systémem, jaký znám. Má výborné stereo i vi-

deo, která fungují bez toho, aby se musely napojit na elektrickou síť nebo baterie. Jeho chladicí zařízení udržuje stálou teplotu po celý rok a za každého počasí. 57 procent váhy tohoto stroje tvoří voda. Má v sobě zabudované zázračné čerpadlo, které přečerpává tekutinu tenkými trubičkami, kterých je téměř 90 000. Tento stroj dokáže skládat hudbu, psát romány a do paměti si je schopen uložit víc bitů než kterýkoliv počítač, vyvinutý do této doby.

Jeho součástí je systém produkující energii a také filtrační systém, který zachytí cizí prvky a látky, které se do něj dosta-

ly. V tomto zařízení probíhají různé chemické procesy, které regulují jeho chod. Mnohé jeho části mají schopnost samy se regenerovat v případě, že se opotřebují. Existuje možnost, že se dva takovéto stroje spojí v interakci a vyprodukují třetí stroj, který bude mít podobné vlastnosti jako tyto dva interakční stroje. Zvláštní je i to, že tento stroj může mluvit. Výrobce dává záruku přibližně na 70 let!

Určitě jste uhodli, o čem mluvím. Mám na mysli lidské tělo, stroj, který byl vytvořen rukou našeho Boha a Stvořitele.

„Tobě vzdávám chválu za činy, jež budí bázeň: podivuhodně jsem utvořen, obdivuhodné jsou tvé skutky, toho jsem si plně vědom.“ (Ž 139,14)

Víc než stroj

Lidské tělo je však víc než stroj. Bůh nás stvořil ke svému obrazu. Jsme něco víc než směsice svalů, kostí, tuku a krve. Jsme schopni myslet, usuzovat, tvořit, milovat, cítit a rozhodovat se. Jsme utvořeni se schopností navázat vztah se svým Tvůrcem, což obyčejné stroje nikdy nedokážou. Tělem, které nám Bůh dal, jej můžeme milovat, uctívat a oslavovat.

„Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? Nepatříte sami sobě!

Bylo za vás zaplacenno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha.“ (1 K 6,19.20)

„Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? Kdo ničí chrám Boží, toho zničí Bůh; neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy.“ (1 K 3,16.17)

„Ať tedy jíte či pijete či cokoli jiného děláte, všechno činite k slávě Boží.“ (1 K 10,31)

Svým tělem bychom měli oslavovat Boha tak, že bychom se o ně měli starat, jak nejlépe dovedeme. Většina z nás zná základní pravidla, jak si udržet zdraví. Jsou představena zkratkou NEWSTART – Nutrition (výživa), Exercise (pohyb), Water (voda), Sunshine (slunce), Temperance (střídmost), Air (vzduch), Rest (odpočinek) a Trust in God (důvěra v Boha).

Problém není v poznání těchto principů, ale spíše v pochopení skutečnosti, že naše zdraví je natolik důležité, že pokud chceme Boha oslavovat, je nutné se jimi řídit. Potřebu respektovat Boží zdravotní zákony znázorňuje William Dysinger v knize Heaven's Lifestyle Today podobenstvím o zapůjčených automobilech.

Podobenství o automobilech

Jistý výrobce automobilů se rozhodl podpořit prodej svých výrobků tak, že auta zapůjčí několika lidem, kteří se budou

snažit ostatní přesvědčit o tom, že právě tyto automobily jsou pěkné a spolehlivé. Dva muži tuto nabídku s radostí přijali. Každý z nich dostal vyleštěné nové vozidlo a spolu s ním instruktážní materiál o tom, jak se o auto starat. Měli splnit jedinou podmínku – využít každou příležitost k tomu, aby druhým dokazovali přednosti a výhody tohoto vozidla s tím, že na jeho výrobce se mohou spolehnout. První muž šťastně docestoval novým autem domů. Od začátku však zanedbával jeho údržbu. Nezáleželo mu na tom, aby auto bylo vždy čisté. Spokojeně si v něm jezdil, přestože bylo špinavé. Nepoznamenal si, kdy je třeba vyměnit olej. Používal obyčejný benzin, přestože měl jasné pokyny, že má používat jen bezolovnaté palivo. Toto první vozidlo po krátké době nejen vypadalo, ale také jezdilo jako starý vrak.

Naopak, druhý muž byl na svoje nové auto velmi pyšný. Každý den ho myl a leštil. Řídil se přesně pokyny, které dostal, protože si uvědomoval, že výrobce ví nejlépe, jak se o auto starat. Tankoval vždy jen palivo nejvyšší kvality. Na cestách se snažil o to, aby nezavinil dopravní nehodu. Přátelé obdivovali dobrý výkon vozidla a přemýšleli o tom, že si takové auto také koupí.

Když čas určený pro vypůjčení vozidla vypršel, výrobce oba

muže navštívil. Prvnímu auto vzal a vyjádřil hluboké zklamání nad tím, jak se o auto staral. Ani ze strany sousedů nebyl o auto žádný zájem. Když navštívil druhého muže, měl velkou radost. Tím, že se druhý muž o vůz náležitě staral, projevil úctu a respekt vůči výrobcí. Výrobce s ním s radostí smlouvu obnovil a toto „předváděcí“ vozidlo mu ponechal.

Muž, který se o propůjčené auto nestaral, ztratil, co měl. Člověk, který se o auto svědomitě staral, byl považován za dobrého správce a mohl auto dále používat. Druhý muž dělal výrobcí čest.

Podívejme se nyní na životy několika mladých lidí. Posuďte sami, jak každý z nich oslavil Pána Boha.

Dave a Tony

Dave a Tony se spřátelili, když jako noví žáci začali spolu bydlet na internátě. Dělal si plány, že i v novém školním roce zůstanou spolu. V září přišel jako první na internát Dave. Neviděl Tonyho celé léto. Někdo mu však řekl, že slyšel, že Tony začal pít alkohol.

Ach, ne! pomyslel si Dave. *Přišel jsem na toto místo, abych se toho zbavil. U nás v rodině otec stále pije a bratři už také začali pít a kouřit. Nechci mít i tady takové pokušení. Drahý Pane, ukaž mi, co mám dělat.*

Dave čekal na Tonyho a nevědě, jak se rozhodnout. Doufal, že se třeba ani nevrátí.

Nebo bych mu možná mohl pomoci, aby přestal pít, přemýšlel. Ale co když přemluví on mne? Já nechci začít s pitím.

Tony přišel v „dobré náladě“. „Ahoj kamaráde!“ řekl a plácl Daveho po rameni. „Jsem rád, že tě vidím, člověče!“ Jeho dech páchl alkoholem.

„Slyšel jsem, že jsi začal pít,“ řekl Dave.

„No, jednou za čas si dám jedno pivo. To nemůže uškodit. Pozvedne náladu a sebevědomí. To je dobrý základ. Už jsi to zkusil?“ zeptal se Tony a položil kufr na prázdnou postel.

„Ne, ani nechci,“ řekl Dave. „Myslím, že bude lépe, když si na tento rok najdeš nového spolubydlíčího.“

„No ne! Ale vždyť ty nemusíš pít, když nechceš,“ zasmál se Tony. „Nebudu to sem nosit.“

„Já jsem se už rozhodl,“ řekl Dave. „Doma jsem měl alkoholu nad hlavu. Nechci s tebou bydlet.“

„Dobře, dobře,“ řekl Tony. „Nemusíš mi to tolik připomínat. Najdu si někoho, s kým bude víc zábavy!“ Vzal si kufr a odešel.

Dave se cítil nešťastný, protože měl Tonyho rád. Po několika týdnech Tonyho ze školy vyhodili. Dave se později doslechl, že se Tony stal alkoholikem.

Dave se stal kazatelem a později předsedou sdružení. Dnes je

vedoucím představitelem církve. Aby si udržel dobré zdraví, pěstuje turistiku. Je přesvědčený, že se tehdy rozhodl správně.

James White

James White začal kázat ještě jako teenager. Protože byl poselstvím o Ježíšově blízkém příchodu velmi nadšený, vůbec nemyslel na vhodnou stravu, odpočinek a pohyb. Hodně studoval a špatně se stravoval. Už jako chlapec mívával často rýmu, horečky a problémy se žaludkem. Třikrát ho ranila mrtvice. Jednou se to stalo v době, kdy všechnu svou sílu a energii věnoval přípravě brožur o zdraví a střídmosti. Už jako mladý člověk se stal průkopníkem vznikající Církve adventistů. Byl požádán, aby kázal na různých místech. Lidé, kteří měli problémy, přicházeli za ním, aby jim je pomohl vyřešit.

Bůh poslal Jamesovi prostřednictvím jeho manželky Ellen mimořádné poselství. Řekla mu: „Jamesi, Pán mi ukázal, že musíš přestat tak těžce pracovat. Musíš nechat také ostatní, aby nesli určitou odpovědnost. Potřebuješ si najít čas na pohyb a odpočinek.“

Potřeby Božího díla se však zdály tak naléhavé, že v započaté práci pokračoval. Pracoval téměř ve dne i v noci, dělal příliš mnoho věcí najednou, a když měl hlad, vzal si trochu jídla.

Asi po šesti týdnech se James a Ellen šli před snídání projít po zahradě. Jamese náhle ranila mrtvice. Ve chvíli, když si chtěl rozemnout obilný klas, vydal divný zvuk. Když se na něj Ellen podívala, tvář měl červenou a ruka mu bezvládně visela. Nemohl nic říci. Ellen mu musela pomoci, aby se pomalu dostal domů. Patnáct měsíců nebyl schopen dělat žádnou práci.

James porušoval většinu zdravotních zákonů. I když nepil a nebral drogy, svoje tělo ničil nestřídmou prací a studiem. Pokud si chceme svoje tělo udržet v dobrém stavu, musíme se řídit pokyny výrobce.

Konkrétně studentům Ellen Whiteová radí: „Studenti by neměli mít tolik učení, že jim nezůstane žádný čas na tělesné cvičení. Zdraví si nemohou zachovat, jestliže určitou část dne nestráví tělesným cvičením na čerstvém vzduchu.“ (FE 146)

John Powell

John Powell měl jiný problém. Byl křesťanem, který už dlouhá léta zápasil se závislostí na nikotinu. Kouřit začal ještě jako mladý člověk a skoncovat s tímto zlozvykem bylo nad jeho síly. Pokoušel se o to už nejednou, ale marně. Věděl, co o následcích kouření říká lékařská věda – rakovina plic, srdeční potíže, zduření a časté infekce dýchacích cest. Uvědomoval si, že

musí přestat, ale nedokázal to. Kvůli této slabosti trpěl strašným pocitem viny.

Jednoho rána, když se John modlil a zápasil s touhou dát si první šálek kávy a cigaretu, měl pocit, že mu Bůh chce něco říci. Tehdy vyznal Bohu, co ho tak trápí a za co se tak moc stydí. Svou modlitbu ukončil bolestným přiznáním: „Bože, nemám sílu s tím přestat!“

Potom slyšel, jakoby k němu Ježíš jemně promluvil: „Já mám pro tebe sílu. Bude tvoje, jestli o ni poprosíš.“

„Dobře,“ modlil se John, „dej mi, prosím, tvou sílu.“

Od té chvíle John Powell neměl v ústech jedinou cigaretu. Zanedlouho touha po cigaretách zmizela úplně. Nyní si dokonce ani nedokáže vzpomenout, jaké to je, když si člověk musí zapálit. Říká, že se cítí jako člověk, který nikdy nekouřil.

Tato zkušenost pomohla Johnovi, aby si uvědomil, že mu Bůh chce být blízko, chce s ním mít úzký vztah, chce zasahovat do každé oblasti jeho života. Boží dotek, který tehdy John pocítil, změnil jeho život.

Dokud ještě John zápasil se svým zlozvykem a pocitem viny, Bůh se k němu kvůli cigaretám neotočil zády. Miloval Johna navzdory jeho hříchům. Nemohl se dočkat chvíle, až jej John poprosí o sílu, aby se mohl zbavit zlozvyku, který ničil jeho tělo.

Dave Walkerton řekl: „Dokud

my, hříšníci, plaveme proti proudu, Bůh stojí na břehu připraven hodit nám záchranné lano.“

Výzva

Všichni jsme zhřešili a nevzdáváme Bohu slávu, co se týká zdravého způsobu života. Všichni jsme někdy v pokušení přestupovat zdravotní principy. Naším pokušením může být káva, cigarety, drogy, alkohol, nadměrná práce, pornografie, sex, přejídání nebo nevyvážený životní styl.

Není právě teď vhodný okamžik, abychom přišli k Ježíši s tím, co nás trápí, a řekli mu o problémech, se kterými si nevíme rady? Miluje nás, přestože se svým tělem nezacházíme tak, jak bychom měli, a ničíme ho. Bůh nás miluje věčnou láskou. Toužíš dnes po jeho dotyku, který ti pomůže, abys jej oslavoval svým tělem?

Bůh ti může dát svobodu v Ježíši Kristu. Poddej se jeho něžnému dotyku. On slibuje, že tě žádné pokušení nepřemůže, protože Bůh je věrný a z každého pokušení zná východisko. (1 K 10,13) Bůh je na tvé straně. Miluje tě. Stvořil tě a chce ti pomoci být tím, čím tě chtěl mít, když tě stvořil.

Prostuduj

Ř 8,21

Ju 24

Iz 41,10

2 Pe 2,9

1 K 10,13

1 J 2,1; 4,4

Mk 10,27

Fp 4,13

Žd 13,5

Co nám tyto verše říkají o tom, jak nám Bůh může pomoci, když jsme v pokušení nějakým způsobem si ničit tělo?

Přemýšlej

Která z uvedených závislostí je silnější než Boží moc? Jak svou odpověď zdůvodníš?

- alkohol

- drogy

- jídlo

- sex

- hazardní hry

- káva

- cigarety

- práce

- pornografie

Co tě motivuje žít zdravým životním stylem?

Diskutuj

Jak říci NE, když kamarádi pijí, kouří, přejídají se, berou drogy, mají pohlavní styk před manželstvím nebo dělají něco jiného, co cítíš, že bys jako křesťan dělat neměl? Znamená to snad, že by ses s nimi neměl setkávat? Jak může tvůj životní styl svědčit o Kristu?

Udělej něco

Na společných setkáních diskutujte o aktuálních problémech mladých lidí, které se týkají jejich těla, a hledejte na ně biblická řešení.

Sobota

Vykroč a žij pro Boha

Dělal jsi někdy v životě něco doopravdy vzrušujícího a napínavého? Kdy jsi prožíval největší napětí? Když jsi lezl na skály, letěl na kluzáku, skákal do vody z velké výšky nebo závodil na motorce? Co jsi dělal ve chvíli, když jsi cítil, že ti život visí na vlásku?

Být v situaci, kdy ti život visí na vlásku. Udělat krok do neznáma. Jít za hranice svých možností. Vyzkoušet odvahu. To všechno znamená být křesťanem.

Přečtěte si Žd 12,1-14, kde je život přirovnán k maratónskému běhu. Pavel nás vyzývá, abychom šli za hranice svých možností, přinutili se udělat to, co jsme předtím pokládali za nemožné. Připomíná nám, že to nebude snadné. Vyžaduje to disciplínu a neuvěřitelnou odvahu závody vyhrát. Když se nám to však podaří, naše nadšení bude nepopsatelné!

V Žd 12 jsme četli: „Ještě jste v zápase s hříchem nemuseli prolít svou krev.“

„Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná...“

„Posilněte proto své zemdlené ruce i klesající kolena...“

Jinými slovy, přestaňte si stěžovat, že máte těžký život. Ještě jste všechno nezkusili. To

nejtěžší teprve přijde. Proto se vzchopte a projeďte odvahu. Připravte se, abyste v životě získali zlatou medaili. Život pro Boha není snadný. Je napínavý a vzrušující. Vykročte proto ze zóny svého pohodlí. Vydejte se do neznáma. Prožijte dobrodružství s Bohem. Jiní to dokázali; dokážete to i vy!

„Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků...“ (Žd 12,1) Kdo jsou ti hrdinové víry? To jsou držitelé zlaté medaile v disciplíně „život“. Žd 11 mluví o několika lidech, kteří se odvážili vystoupit ze zóny vlastního pohodlí a žít pro Boha.

Ti, kdo projevili odvahu

Ábel měl odvahu poslechnout Boha a toto rozhodnutí jej stálo život.

Noe se rozhodl žít pro Boha navzdory výsměchu sousedů, rodiny a přátel. Lidé si mysleli, že se zbláznil, ale Noe vytrval a za svou odvahu získal zlatou medaili.

Abraham vyrazil do neznáma. Šel, kam ho vedl Bůh. V životě pro Boha musel čelit mnohému nebezpečí a těžkostem.

Mojžíš vykročil ve víře a všechno ve svém životě podřídil Boží

vůli. Vzdal se výsad, postavení, slávy i bohatství, aby získal zlatou medaili za odvahu.

Hradby Jericha by nepadly, kdyby Jozue nevykročil ve víře a spolu s lidem neobcházel město. Lidé se divili, posmívali se mu, ale Jozue vytrvale pokračoval. Byl silný a odvážný, proto se stal jedním z držitelů Boží zlaté medaile.

Daniel musel prožívat obrovské napětí, když se ocitl v jeskyni – tváří v tvář hladovým lvům. Počítal však s tím, že pokud bude žít pro Boha, může se stát, že jeho život bude viset na vlásku.

Šadrak, Měšak a Abed-neg museli mít velkou odvahu. Ve chvíli, kdy se na pláni Dúra tisíce lidí skláněly před sochou, oni zůstali stát. Byli vydáni napospas rozzuřenému králi a ohnivě peci – z které však vyšli jako držitelé zlaté medaile!

Mnozí mladí lidé v dějinách to dokázali. Ať už šlo o maličkost nebo o něco podstatného, měli odvahu vystoupit z davu a žít pro Boha – bez ohledu na to, co je to bude stát.

Rayovo vítězství

Ten večer se hrála Národní hokejová liga mezi Chicago Black Hawks a New York Rangers. Byl to zápas, ve kterém vlastně o nic nešlo, protože mužstvo Chicaga bylo na šestém místě v lize a mužstvo New Yorku na prvním. Vedení mužstva New

Yorku by zůstalo neohrožené, ať už by zápas dopadl jakkoli. Na ledové ploše se však stalo něco, co bylo v tomto zápase mnohem důležitější než vítězství nebo prohra.

Chicago bylo před brankou New Yorku. Stan Mikita byl za brankou. Puk minul obránce Raya McKaye a zastavil se nedaleko modré čáry. Ray bruslil za ním a prudce vypálil na soupeřovu branku. Stan Mikita byl před brankou a špičkou hokejky posunul puk mezi nohy newyorského brankáře.

„Gól, který dal v první Národní hokejové lize Ray McKay, mu otevřel slibnou kariéru,“ oznámil hlasatel na stadiónu. Fanouškové samozřejmě jásali.

Přestože se mu takovýto aplaus líbil, Ray věděl, že mu nepatří. Mnozí by to nechali tak. Co by se stalo? Ale Ray byl muž, který „mluvil pravdu svým srdcem“. Uvědomoval si, že Bůh to viděl a ví, jak to bylo. Nedokázal by s tím žít.

Nad ledovou plochou ještě znělo burácení hlediště, když Ray bruslil k Stanovi Mikitovi a zeptal se ho: „Ty jsi poslal puk do brány, vid’?“

„Ano,“ přikývl Stan.

„To nebyl můj gól,“ řekl potom Ray rozhodčím. „Dal ho Stan Mikita.“

Změna byla zaznamenána a vyhlášena a hra pokračovala dál. Ray McKay ztratil jeden gól, ale získal vítězství ve hře života. Je

to jeden z malých činů odvahy a cti, jaké dokážou udělat Boží šampióni. Jsou to každodenní malá rozhodnutí, která určují, jak se budeme rozhodovat, až půjde o velké věci.

Loving se postavila na Boží stranu

Loving byla mladá dívka a žila ve městě Imphal v Indii. Rozhodla se poslouchat Boha a jeho přikázání i za cenu, že bude muset opakovat ročník. Studenti všech vyšších škol, včetně adventistických akademií, musí psát státní zkoušky a některé z nich v Indii vždy případnou na sobotu. Studenti se musí rozhodnout, jestli je tedy v sobotu budou psát, nebo nebudou.

I v tomto roce připadla jedna ze zkoušek, které musela Loving složit, na sobotu. Každé ráno a večer se spolu s kamarádkou upřímně modlily, aby Bůh udělal zázrak a ony nemusely tuto zkoušku dělat v sobotu. Nikdy předtím se nic podobného nestalo, ale ony doufaly, že tentokrát Bůh zasáhne.

Byl už pátek, a zatím se nic nestalo. Nenastala žádná změna. Bůh žádný zázrak neudělal. Dívky se musely rozhodnout. V sobotu ráno vstaly o něco dříve a zpívaly oblíbené písně. Slzy jim přitom stékaly po tvářích. Potom se modlily, aby jim Bůh dal sílu a pomohl jim v rozhodnutí poslouchat jej.

Po snídani si vzaly Bible a vydaly se do sboru. Kamarádi byli překvapení.

„Co? Vy dnes nejdete na zkoušku?“

„Ne!“ odpověděla vážně Loving. „Jsme Boží děti a On chce, abychom ho v jeho svatý den uctívali. Dnes je sobota, proto jsme se rozhodly, že na zkoušku nepůjdeme. Jdeme do sboru.“

Cestou potkali spolužáky, kteří šli se sešity opačným směrem. „Vy jste asi docela ztratily rozum!“ řekli jim. „Raději jste měly jít na zkoušku. Chcete opakovat ročník?“

Loving se vši silou snažila nerozplakat se, když pokračovala v cestě do sboru. Dokonce i tam dívkám někteří starší členové připomněli: „Ztratíte celý jeden rok. Měly jste také jít.“

„Boha je třeba poslouchat víc než lidi!“ odpověděla Loving.

„Ty jsi blázen!“ řekl jí někdo. „Předběhnou tě všichni spolužáci z ročníku. Jdi, napiš tu písemku a potom popros Boha, aby ti odpustil. Bůh to určitě pochopí.“

„Ne,“ řekla Loving. „To není správné. Prosím, nedávejte mi takové rady. Neposlechnu vás. Budu následovat Boha v radosti i ve smutku. Rozhodla jsem se jej poslouchat.“

Když byly nakonec oznámeny výsledky, Loving a její kamarádka postoupily do dalšího ročníku, přestože tuto zkoušku nedělaly.

Loving o tom řekla: „Sloužíme velkému, úžasnému Bohu, který nám předivně pomáhá, když se mu snažíme zůstat věrní. Bylo to pro mne moc těžké, ale Bůh mi dal sílu a milost, abych mu zůstala věrná.“

Loving a její kamarádka vystoupily z davu a následovaly Ježíše. Bůh byl s nimi a dal jim odvahu. Jsou držitelkami Boží zlaté medaile.

Danielova víra

V neděli ráno, 15. května 1988, byl 22letý Daniel Segovia u nádrže na vodu na otcově farmě v El Salvadore. Spolu se svým starším bratrem Macariem přišli nabrat vodu pro nemocnou krávu.

Když vodu nabrali, uviděli, jak k nim běží jejich čtyři bratrance a mávají mačetami. „Jestli hned nepřestanete kázat to adventistické poselství, bude s vámi zle,“ řekli jim. „Neposlechli jste nás.“

Dám jim peníze za prodanou krávu, pomyslel si Daniel. *To je trochu zdrží a my zatím utečeme.* Vyndal z kalhot peníze, hodil jim je k nohám a utíkal spolu se svým bratrem přes pole směrem k domovu.

Bratrance se rozběhli za nimi. Nešlo jim o peníze, chtěli krev. „Odhoď Bibli a ušetříme ti život!“ řekl jejich vůdce.

„Ne! To nemohu udělat!“ prohlásil Daniel.

Dva útočníci drželi Daniele, zatímco mu druzí uřízli malíček na pravé ruce.

„Teď už se vzdáš svojí víry?“ ptali se ho.

„To nikdy neudělám!“ odpověděl statečně Daniel.

V tu chvíli mu jeden z nich usekl pravou ruku.

„Teď se vzdáš svojí víry?“

„Ne, nikdy!“

Jeden útočník se rozehnal mačetou a usekl Danielovi levou ruku. Oslabený bolestí a ztrátou krve padl Daniel na zem. Jeho bratrance si mysleli, že je mrtev.

Mezitím dva další bratrance napadli také Macaria a nechali ho ležet téměř mrtvého na zemi.

Danielova teta, která bydlela na kopci, viděla, co se stalo. Utíkala pro pomoc, aby je mohla dopravit do nemocnice. Oba bratři zůstali naživu. Španělské adventistické sbory v Los Angeles uspořádaly po nějaké době sbírku, aby si Daniel mohl obstarat protézy a dále dávat biblické hodiny.

„Tato tragédie posílila moji víru v Boha,“ říká Daniel.

Byla to nesmírná odvaha! Jeho život visel opravdu na vlásku. K tomu, abychom vykročili a žili pro Boha, potřebujeme někdy obrovskou dávku odvahy.

Tváří v tvář plamenům

Joyce Lewisová je příkladem mladé ženy, která necouvla

před zkouškami a utrpením, ale zůstala Bohu věrná. Stalo se to v době, kdy v Anglii ještě nebyla náboženská svoboda a lidé nemohli svobodně vyznávat svoje náboženské přesvědčení.

Joyce byla z Warwickshiru. Touha číst Bibli se v jejím srdci zrodila ve chvíli, kdy byla svědkem upálení Laurence Saunderse.

„Čeho se ten člověk dopustil?“ zjišťovala.

„Nechodil na mše,“ odpověděl někdo. „Je to jeden z těch ničemníků, kteří si myslí, že musí poslouchat Bibli a jen Bibli.“

Zvědavá Joyce požádala jednoho z těch „ničemníků“, aby jí vysvětlil, čemu vlastně věří.

„Poradím ti jen to, abys studovala Bibli,“ odpověděl muž.

„Změň podle ní svůj život a řiď se jen jejím učením.“

Joyce si obstarala Bibli a začala ji číst. Nad Božím slovem strávila každou volnou chvíli. Nic podobného předtím nečetla. Čím víc studovala, tím víc byla přesvědčená o tom, že se musí řídit Božím slovem.

Důsledkem toho bylo, že ji představitelé oficiální církve přivedli před biskupa. Proč se nezúčastňuješ církevních obřadů?“ zeptal se jí biskup.

„Nic takového jsem v Božím slově nenašla,“ odpověděla. „Kdyby to tam bylo, celým srdcem bych to přijala.“

„Jestli budeš trvat na víře, která se zakládá jen na Písmu, budeme tě považovat za heretičku,“

prohlásil biskup a přikázal, aby byla Joyce uvězněna.

Ráno, v den její popravu, přišel šerif do její cely, kde se celou noc s přáteli modlila, a oznámil jí: „Joyce Lewisová, na příkaz královny ti přináším zprávu. Můžeš na tomto světě žít o hodinu déle – připrav se!“

„Pane, děkuji za vaši zprávu,“ odpověděla Joyce. „Děkuji Bohu, že mám tu čest obětovat pro něj svůj život.“

Když se oheň rozhořel, Joyce zvedla ruce k nebi a nebojácně šla za svým Pánem do plamenů. Joyce Lewisová je pouze jedním článkem z dlouhého řetězu držitelů Boží zlaté medaile. Tato mladá žena měla odvahu. Byla ochotná jít tak daleko, že její život visel na vlásku. Měla odvahu vykročit ve víře, žít pro Boha a dokonce i zemřít, když to bude nevyhnutelné.

Výzva

„Svět potřebuje muže a ženy, kteří se nedají koupit ani prodat. Čestné, kteří se nebojí nazvat hřích jeho pravým jménem a jejichž svědomí je věrné povinnosti jako střelka pólu. Takové, kteří by stáli za správnou věcí, i kdyby padla nebesa.“ (VYCH 48; Ed 57)

Chceš být Bohu k dispozici? Jsi připraven na život plný vzrušení a napětí, na život, který přesahuje hranice tvých možností? Jsi ochoten udělat pro Boha něco

velkého? Jsi ochoten vystoupit ze zóny svého pohodlí, udělat, k čemu tě Bůh povolává, a jít, kamkoli tě povede? Jsi připraven stát na Boží straně, i kdyby padla nebesa?

Bože, dej nám mladé lidi, kteří mají v životě cíl; kteří mají odvahu jít za tím, co je pro ně nejlepší, a dosáhnout toho. Mladé lidi, kteří chtějí zvítězit. Mladé lidi, kteří si zvolí cíl, tvůj cíl, Pane. Mladé lidi, kteří mají pro svůj život vizi – tvou vizi.

Drahý Bože, daruj nám dnes odvahu vykročit a žít pro tebe.

Prostuduj

Žd 12,1-14

Přemýšlej

Kdo je tím nejodvážnějším člověkem víry, kterého znáš?

S kým z uvedených odvážných mužů a žen ze Žd 11 se nejvíc ztotožňuješ? S kým nejméně? Proč?

Co je podle tebe snazší – žít pro Boha nebo pro něj zemřít?

Diskutuj

Která situace, vzpomínaná v uvedených příbězích, by pro tebe byla nejtěžší?

Udělej něco

Vyjmenuj co nejvíce situací, které od nás, mladých adventistů 21. století, vyžadují odvahu.

Přednášky modlitebního týdne mládeže 2004

Pro oddělení mládeže Česko-Slovenské unie CASD

vydal Advent-Orion, Vrútky

ISBN 80-8071-033-3